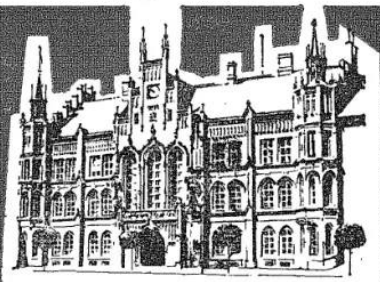
Novobydžovský

Ročník XI.
15. 10. 1984

Číslo 3

ZPRAVODAJ

Z obsahu třetího čísla: Naše družba s městem Brezno ✦ Z výstavních sálů MěKS ✦ Jak šli za múzami do světa, třetí rozhovor tentokráte s hercem Frant. Řehákem ✦ XV. část vzpomínek Z. Smutného ✦ Bydžovské úsměvy Franty Řezníčka ✦ Po kom jsou pojmenovány ulice našeho města ✦ Pravidelné rubriky ✦ Matrika

Soutěž aktivity k 40. výročí osvobození Československa

Městské kulturní středisko v Novém Bydžově se přihlašuje do Soutěže aktivity kulturně výchovných zařízení, kterou chápe jako podnět k zapojení do oslav obou významných výročí, jako přirozenou součást dlouhodobě koncipované ideově výchovné, kulturně vzdělávací a propagandistické práce kulturních zařízení, jako další příspěvek k širokému uplatňování účinných forem a metod práce, které pomohou zvýšit celkovou úroveň ideově výchovného působení kulturních zařízení právě při utváření socialistického společenského vědomí a při formování osobnosti uvědomělého občana naší společnosti.
V kritériích soutěže se přihlašujeme s těmito úkoly:

I. Aktivním zapojením do oslav 40. výročí SNP a 40. výročí vítězství nad fašismem přispívat k naplňování úkolů, stanovených jednotným plánem kulturně výchovné činnosti.

1. Populárními formami na úseku mimoškolského vzdělávání seznámíme občany s historickým posláním SNP, přiblížíme široké veřejnosti protifašistický a národně osvobozenecký zápas za druhé světové války, postupné osvobozování Československa Sovětskou armádou:
   besedu s účastníkem SNP
   literární pásmo o SNP
   večer nad kronikou Osvobození města Rudou armádou
   besedu s pamětníkem květnových dnů v Novém Bydžově
   vzpomínkové studie v Novobydžovském zpravodaji o událostech roku 1945.
2. Připravíme vývěsní skříňky v prostorách náměstí města, ve kterých seznámíme veřejnost s politickým a historickým obsahem SNP, přiblížíme historii osvobození regionu Sovětskou armádou.
3. Prohloubíme družeb. styky s Městským osvětovým střediskem v Brezně. Uskutečníme pracovní setkání pracovníků zařízení. Vypracujeme scénář a libreto výstavy k 40. výročí SNP pro Brezno, na které představíme družebnímu městu život a práci novobydžovských závodů. Výstavu budeme instalovat v Brezně tak, aby byla otevřena v den 29. 9. 1984.
4. Ve spolupráci s kulturním domem ROH Mostárny Brezno připravíme k 40. výročí SNP vystoupení folklórního souboru Mostár v Jiráskově divadle.
5. Zapojíme se do akce Dny slovenské kultury v okrese Hradec Králové ve dnech 3.—7. září 1984.
6. Pro delegaci stranických a státních funkcionářů našeho města, která se zúčastní oslav 40. výročí SNP v Brezně připravíme pamětní knihu města, jako dar družebnímu městu Brezno.
7. K 40. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou připravíme pásmo filmů SSSR v našem kinu.
8. Připojíme se k dlouhodobé dohodě MěNV Nový Bydžov a MěNV Brezno. Družební styky rozšíříme o výměnu zkušeností, kulturně výchovných plánů, výměnu výstav, publikací a zpravodajů.
9. Připravíme výstavu k 40. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou Město Nový Bydžov ve výtvarném umění a fotografii.
10. Ve spolupráci se školami připravíme rozhlasové relace k oběma výročím pro vysílání městského rozhlasu.

II. Soustavnou pozornost věnovat uplatňování zásad estetické výchovy obyvatelstva jako významného nástroje upevňování socialistického vlastenectví a proletářského internacionalismu.

1. Na počest 40. výročí SNP otevřeme výstavu Amatérská tvorba No-

Pokračování na str. 3

Z JEDNÁNÍ RADY MĚST NV

9. rada dne 17. 5. 1985

v z a l a n a v ě d o m í

a) zprávu o investičních a neinvestičních akcích Z a TVRD

b) zprávu k souboru opatření k palivo-energetické situaci pro MěNV a jeho zařízení v letech 1983 a 1984

s c h v á l i l a

a) převzetí záštity nad Okresní přehlídkou divadelních souborů v červnu 1984 a nad 15. ročníkem celostátního žákovského turnaje v tenisu

u l o ž i l a

a) projednat návrh komise výstavby a dopravy na řešení a zajištění rekonstrukce sociálního zařízení ZŠ v Klicperově ulici

10. rada dne 31. 5. 1984

v z a l a n a v ě d o m í

a) zprávu o zhodnocení úrovně služeb, obchodů a restaurací včetně návrhu na zlepšení

b) zprávu o provozu zimního stadiónu

c) kontrolní zprávu o plnění závěrů 6. zasedání PÚV KSČ v podmínkách Nového Bydžova

d) plán činnosti VLK na II. pololetí 1984 a plán práce rady MěNV na II. pololetí 1984

s c h v á l i l a

a) návrh bytového pořadníku na II. pololetí 1984

b) žádost MO SSM o zproštění poplatků ze vstupného na veřejné produkce

c) uvolnění finančních prostředků na odměny OV za socialistickou soutěž v r. 1983

d) převod rodinného domku čp. 27 v Chudonicích a dílu „a" o výměře 25 m² odděleného od parcely č. 33/1 v Novém Bydžově

11. rada dne 12. 6. 1984

v z a l a n a v ě d o m í

a) uvolnění volebního obvodu MěNV č. 32

b) zprávu o stavu plnění opatření z inventarizace MěNV - Technické služby

s c h v á l i l a

a) zprávu o činnosti komise MH a cestovního ruchu

b) převod rodinného domku čp. 71 v Chudonicích

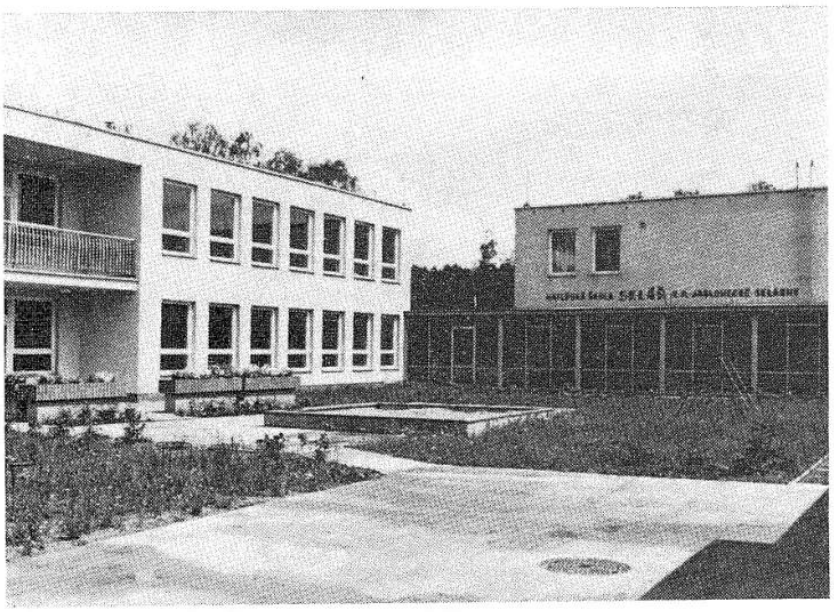
12. rada dne 28. 6. 1984

v z a l a n a v ě d o m í

a) kontrolní zprávu o stavu údržby památek na území města

u l o ž i l a

sledovat naplňování těchto bodů: projektová dokumentace opravy fasády radnice, oprava věže kostela sv. Vavřince, zajištění úprav po demolici rod. domku Jana Maláta, zajištění oplocení Vojenského hřbitova. O zajištění úkolů podat zprávu radě MěNV dne 13. 12. 1984

Mateřská škola SKLÁŘ — Foto Bydžovský

s c h v á l i l a

a) politicko-organizační zabezpečení sklizně 1984 před požáry

b) politicko-organizační zabezpečení doplňovacích voleb pro MěNV

c) převod domku čp. 171 v Chudonicích a domku čp. 87 tamtéž

u l o ž i l a

a) zajistit prostřednictvím JPKVČ na rok 1985 programovější přístup k organizaci, výběru a využití zájezdových představení divadel a pořadů uměleckých agentur určených k politickým výročím

13. rada dne 12. 7. 1984

v z a l a n a v ě d o m í

a) zprávu o odstraňování závad z preventivních prohlídek „Březen - měsíc požární ochrany"

b) kontrolní zprávu o vyřizování připomínek občanů za 1. pololetí 1984

c) zprávu o stávající péči o cikánské obyvatelstvo ve městě a opatření ke zlepšení stavu

d) zprávu z prověrky VLK MěNV na akci rekonstrukce sociálního zařízení ZŠ Klicperova ulice

s c h v á l i l a

a) výsledky periodické revize hospodaření MěNV za období 1981—1984, provedené revizním oddělením FO ONV v Hradci Králové

b) plány komisí na II. pololetí 1984

c) do funkce vedoucího TS Josefa Bičiště

d) stálé pracovníky pro drobnou provozovnu MěNV

14. rada dne 2. 8. 1984

v z a l a n a v ě d o m í

a) zhodnocení JPKVČ za 1. pololetí 1984

s c h v á l i l a

a) plnění plánu a rozpočtu za 1. pololetí 1984

b) převod rodinného domku čp. 105 ve Sloupně

c) návrh plánu práce komise plánovací na II. pololetí 1984

15. rada dne 23. 8. 1984

v z a l a n a v ě d o m í

a) rozbor hospodaření TS za 1. pololetí 1984

b) zprávu VLK MěNV o organizování skládky v Novém Bydžově

s c h v á l i l a

a) zprávu o připravenosti zimního stadiónu na sezónu 1984/85

b) rozbor hospodaření bytového podniku za 1. pololetí 1984

c) zprávu hlavního energetika MěNV k opatření úspory čerpání elektřiny pro III. a IV. čtvrtletí roku 1984

Z dopisů...

Z bohaté redakční pošty našich čtenářů vybíráme:

Vážená redakce! S velkým zájmem pročítám vždy Novobydžovský zpravodaj, který mně zasíláte a těší mě, že jeho úroveň se zvyšuje. Sleduji v něm dění a proměny ve svém rodném městě a oceňuji i aktuální, věcné a hodnotné články...

Dr. Stanislav Ort, Praha

O úrovni časopisu nemám jiného komentáře než, že po stránce grafické úpravy je nedostižný a informace pro občany opravdu věcné a bez příkras a oddychová četba vynikající. Gratuluji redakci i jejich autorům...

Eduard Čáslavský, grafik, Praha

Děkuji vám za zasílání Novobydžovského zpravodaje. Můj zdravotní stav mně nedovoluje navštěvovat Bydžov tak často, jak bych chtěl. Proto vítám každou zprávu nebo zajímavost, která mně toto město přibližuje. Přeji hodně zdaru při budování našeho Bydžova.

Karel Daniel, Hradec Králové
Domov důchodců

SOUTĚŽ AKTIVITY K 40. VÝROČÍ OSVOBOZENÍ ČESKOSLOVENSKA

Přihláška Městského kulturního střediska v Novém Bydžově

Dokončení ze str. 1

vobydžovských výtvarníků a fotografů.
2. Zvláštní pozornost věnujeme názorné agitaci a propagaci ve městě. Centrální výzdoba k výročím - heslo, poutače, výzdoba divadla při příležitosti slavnostního aktivu.
3. Připravíme zvláštní výtvarný panel v prodejně KNIHA na náměstí, kde budeme pravidelně seznamovat veřejnost s prací MěKS.
4. Vypracujeme návrh trvalé panelové výzdoby prostor Městského národního výboru, která účinně přispěje k rozvoji politickovýchovné a agitační práce ve městě.
5. Realizaci návrhu provedeme na počest SNP v prostorách I. patra MěNV.
6. Instalujeme dva panely pro síň Civilní obrany v budově Městského národního výboru.
7. Zapojíme se do příprav Československé spartakiády 1985. Využijeme našich souborů ZUČ a uspořádáme Svátky sportu a kultury 13. prosince 1984 v Jiráskově divadle.

III. Systematicky naplňovat programové cíle systému Mládež a kultura, zejména v oblasti světonázorové výchovy.

1. Využijeme výročí a oslavy ve výchovné práci s filmem, připravíme pořady pro školy v rámci systému Mládež a kultura.
2. Prohloubíme spolupráci se školami a MDPM při pořádání akcí ve městě. Zvýšíme účinnost propagace kulturně výchovné činnosti.
3. Ve spolupráci s OKS připravíme cyklus přednášek v rámci světonázorové výchovy.
4. Společně s MDPM připravíme II. Den pionýrů v Novém Bydžově.
5. V rámci systému Mládež a kultura vhodně uplatníme celou řadu kolektivních akcí, které naplní volný čas mládeže.
6. Ve spolupráci s mateřskými školami ve městě připravíme II. výstavu prací dětí Kreslím mír.

IV. Činnost městského kulturního střediska zaměřit jak na zvýšení jeho podílu na kulturně výchovné činnosti, věnované v místě oslavám obou výročí, tak na celkový obsah a úroveň politickovýchovné a kulturněvzdělávací práce v okruhu jeho působnosti.

1. Zabezpečíme jednotnou metodiku plánování kulturně výchovné činnosti při tvorbě JPKVČ města Nový Bydžov.
2. Zvýšenou pozornost věnujeme přípravám a akcím k oslavám obou výročí v integrovaných obcích města.
3. Ve spolupráci se složkami NF připravíme slavnostní aktivy na počest slavných výročí i dalších oslav, které se budou konat v Jiráskově divadle.
4. Vlastním závazkem se připojíme k socialistickému závazku Městského národního výboru k 40. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou „40 konkrétních činů".
5. Uspořádáme přehlídku městských divadelních souborů, ve spolupráci s OKS, na počest 40. výročí oslav osvobození Československa Sovětskou armádou.
6. Divadelní soubor dětí Mladá scéna MěKS připraví divadelní představení, se kterým se zúčastní okresní přehlídky dětských souborů.
7. Společně s Klubem moderní hudby budeme pravidelně pořádat výstavky fotografických a výtvarných prací členů klubu při příležitosti jednotlivých akcí KMH.
8. Připravíme výstavu prací Jana Skořepy, mimo plán r. 1984, k výročí VŘSR - listopad 1984 - pro školy, učňovská střediska.
9. Rozšíříme spolupráci s ostatními kulturními institucemi ve městě - městským muzeem a městskou knihovnou.

Naše družba s městem BREZNO ★ se neustále rozvíjí a upevňuje ★

Družební styky mezi městy Breznem a Novým Bydžovem mají již mnohaletou tradici. K prvním přátelským stykům dochází před šestnácti lety. Již tehdy došlo k prvním vzájemným návštěvám představitelů obou měst. U příležitosti 40. výročí Slovenského národního povstání byla přijata mezi oběma městskými národními výbory dohoda o vzájemné spolupráci, která se rozvíjí v oblasti politicko-organizátorské práce a kulturně výchovné činnosti a ve vzájemné výměně zkušeností. Na základě podepsané dohody se budou prohlubovat dlouhodobé přátlské svazky pro trvalou družbu obou měst a tak přispívat svým dílem k prohlubování bratrských svazků obou národů a upevňování internacionální jednoty při budování socialismu v Československé socialistické republice.

V tomtéž roce, kdy jsme vzpomínali 40. výročí SNP vystupoval folkloristický soubor Mostar z Brezna v Novém Bydžově a delegace Městského národního výboru z Nového Bydžova navštívila město Brezno.

Už tento rok přinesl konkrétní naplnění podepsané dohody. Obě kulturní zařízení — Městské kulturní středisko v Novém Bydžově a Městské osvětové středisko v Brezně, připravila výstavu k 40. výročí SNP, která byla otevřena 29. srpna 1984 v Brezně. Na výstavě se představily naše nejlepší závody a podniky a JZD ČSSP Nový Bydžov. Výstava se setkala s velikým ohlasem a měla úspěch u obyvatel Brezna. Město Nový Bydžov oplatilo tak Breznu výstavu, která v prostorách MěKS v Bydžově byla instalovaná na podzim roku 1982 a představila nám družební město. Delegace města Nového Bydžova, vedená předsedou MěNV Jiřím Chmelařem a předsedou MěstV KSČ Leopoldem Andělem, se zúčastnila letošních oslav 40. výročí Slovenského národního povstání v Banské Bystrici i samotném městě Brezně.

Ve dnech 9. srpna až 12. srpna hostil Nový Bydžov milou návštěvu z Brezna, kterou vedl místopředseda MěNV v Brezně Dušan Schweibacher. Návštěva měla pracovní ráz a hlavním úkolem bylo upřesnění již dříve dohodnutých úkolů. A protože hosté přijeli právě v době novobydžovské pouti vzali s sebou i zahrádkáře z Brezna, kteří upřímně obdivovali práci našich zahrádkářů a chovatelů. Večer patřil návštěvě divadla a pořadu Bydžovské šestky a ani tady nešetřili naši přátelé slovy chvály a uznání.

Dnešní Brezno, v němž žije dvacet tisíc obyvatel, roste do krásy a jeho obyvatelé významně přispívají k dalšímu rozvoji výstavby socialismu u nás. Nemalou měrou se na těchto úspěších podílí i dlouhodobá družba, která posiluje přátelské svazky a aktivizuje obyvatele obou měst k tomu, aby dali všechny své síly pro socialismus a mír.

PhDr Jiří Malina

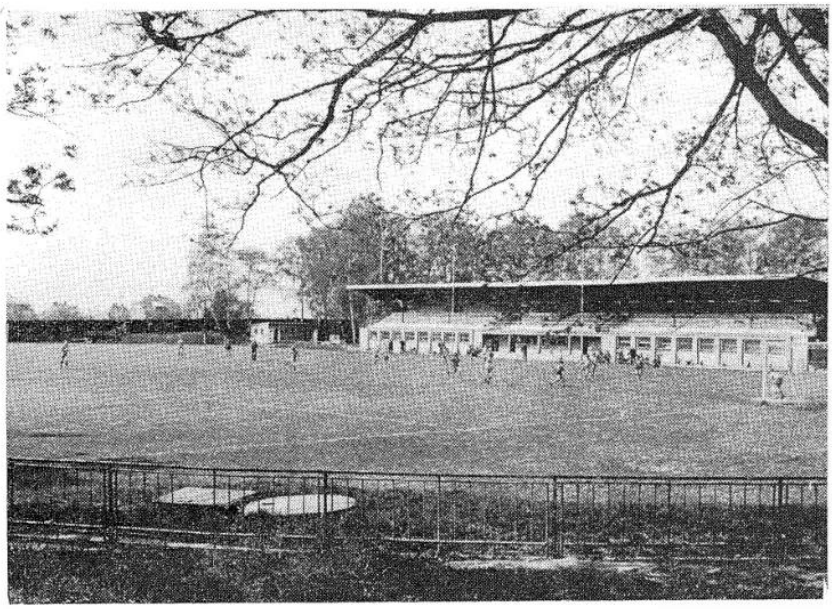
Nový oděvní dům STYL otevřen!

Ve středu 29. srpna 1984 za účasti místopředsedy ONV Ing. Josefa Hušky byla otevřena další nová prodejna v Novém Bydžově. Tentokrát se staly Oděvy samy investorem dvoupodlažního oděvního domu Styl, který vyrostl za necelé dva roky v centru města a je už sedmým prodejním střediskem tohoto typu ve Východočeském kraji. Na stavbu v hodnotě dvou miliónů korun by pochopitelně síly podnikového provozního úseku nestačily a tak stavbu převzalo v úloze generálního dodavatele stavební středisko JZD Rudá hvězda Králíky, které tu odvedlo práci dobré kvality. I tak měli pracovníci provozního úseku hodně starostí se zajišťováním materiálu, s vybavením a zařízením. Pochopení a pomoc našli také u pracovníků MěNV Nový Bydžov. S jejich přispěním se mimo jiné podařilo zajistit pro budovu vytápění. A tak se tato stavba stala i dokladem dobré součinnosti mezi obchodem, zemědělstvím a národním výborem.

Společným úsilím se podařilo dílo, které uvítali především obyvatelé Nového Bydžova a okolí. Zhruba počítáno asi pro deset tisíc občanů se tím zlepšil prodej oděvního zboží. Namísto dvou dosavadních malých prodejen nabízí nyní oděvní dům Styl s prodejní plochou 257 m² pánské, dámské, dětské a pracovní oděvy, navíc má ve svém sortimentu i kusové textilní zboží jako jsou košile, vesty, a další pletené výrobky. Jeho zásobování bude podstatně zlepšeno, nejen v množství, ale i v širší paletě barev, vzorů a velikostí zboží. Podstatně se zlepšila nabídka a kulturnost prodeje. Zákazníci si mohou prohlédnout více zboží ve výlohách, v prodejně k němu mají volný přístup při výběru. Zlepšily se samozřejmě i pracovní podmínky prodavačů. Nové obchodní zařízení snižuje námahu při zacházení se zbožím, poskytuje lepší přehled a více prostoru pro obsluhu zákazníků. Zřízením oděvního domu Styl se zlepší i podmínky pro nabídku kožichů, kožených oděvů a módních doplňků. Stávající prodejna s tímto zbožím se v dohledné době přestěhuje do bývalé prodejny dámského odívání. Dostane se tak do těsného sousedství Stylu a získá podstatně modernější prostory, než měla dosud. A zákazníci tak budou mít vlastně celý oděvní sortiment pohromadě.

Výstavbou oděvního domu Styl v Novém Bydžově se podnik Oděvy Hradec Králové stal průkopníkem v úsilí podstatně modernizovat oblast obchodu a služeb ve městě. Pracovníci MěstNV počítají s úzkou spoluprací dalších podniků, které jim pomohou v příští pětiletce dosáhnout na tomto úseku dalšího pokroku.

(Va)

Fotbalový stadión — Foto Bydžovský

Všichni vyhráli!

Jako součást letní činnosti dětí a mládeže uspořádala TJ Sokol ve Skochovicích, na prahu prázdnin za spolupráce složek Národní fronty **„Sportovní odpoledne"**.

Na přípravě a provedení se podíleli mimo tělovýchovnou jednotu také SPO, SSM, MS a ČSŽ a hlavně děti a mládež.

Již několik dní předem děti uklízely hřiště, snášely parkové lavičky z celé vesnice, židle z místního hostince, nářadí a náčiní ze školní tělocvičny. Požárníci posekali trávu strojem na hřišti, mládežníci vysekali plevel v jeho nejbližším okolí.

Myslivci připravili střelnici a vatru na závěrečný táborák. Členové výboru Sokola stánek na občerstvení, kolo štěstí a celkové uspořádání slavnostního prostoru. Ženy vše, co souviselo s občerstvením. Svazáci připravili zařízení pro soutěže ve sportovních disciplínách.

V obci nás je 250. Nikdo schopný nestál stranou.

Zahajovací proslov motivoval předseda Sokola k 65. výročí založení TJ Sokol ve Skochovicích, také k nástupu do spartakiádního roku a k bližícímu se stému výročí založení místního hasičského sboru. Zasloužený potlesk sklidily předškolní děti z místní mateřské školy, které předvedly cvičení při hudbě, žákyně Sokola za cvičení na žíněnkách a žáci za přeskoky švédské bedny s malou trampolínou.

Jednotné cvičební úbory, vzorná kázeň, dobré výkony a svědomitá práce cvičitelů, to byly jistě velké klady tohoto vystoupení.

A potom již zazněl požárnický signál „hoří". Všichni starší žáci a žákyně Sokola se rychle přeměnili v mladé požárníky a předvedli s celým příslušenstvím požární útok s vodou. Dnes to byla hra a zítra to bude užitečná činnost pro společnost. Po zdařilém programu měly místní děti možnost absolvovat třináct sportovních a zábavných soutěží, které byly odstupňovány podle stáří soutěžících. Do celkového hodnocení se započítávala též aktivita při úklidu obce, sběru druhotných surovin a docházka do cvičení ZRTV a SPO. Podle počtu dosažených bodů byli soutěžící odměněni drobným sportovním náčiním, školními pomůckami nebo cukrovinkami.

Děti i dospělí měli pak možnost ještě se pobavit u „kola štěstí" a u mohutného táborového ohně. Hudební doprovod a rozhlasovou techniku zajistilo MěKS z Nového Bydžova ke spokojenosti všech. Koho pochválit? Děti, mládež nebo dospělé? Těžko říci. Vyhráli všichni.

Jarka Macura

Z VÝSTAVNÍHO SÁLU MěKS

Od 1. července byla v Městském kulturním středisku otevřena zajímavá výstava grafiky a kreseb Kamily Albrechtové a soch Dagmary Štěpánkové. Na slavnostní vernisáži vystoupil vítěz světové soutěže kytaristů „Radió Paříž". Výstava byla otevřena do 31. 7. 1984.

Stala se novou příležitostí k setkání dvou výtvarnic, které studovaly ve stejném ročníku AVU v Praze, bydlely spolu na studentské koleji a prožívaly společně ten čas hledání sebe sama a cesty k ostatním lidem. Vytušily už tehdy, že je pojí způsob vidění a přemýšlení o věcech. Obě naplňovaly reálně viděné formy všedním lidským obsahem.

První společná výstava se uskutečnila v Přelouči. Jejím ústředním téma-

Pokračování na str. 5

Dokončení ze str. 4
tem bylo postavení člověka ve světě a hledání vzájemných vztahů mezi lidmi. Už tehdy byly znát myšlenkové a formální souvislosti jejich tvorby. Albrechtová ve svých grafikách zachycovala různé situace mezilidských vztahů. Štěpánková svými sochařskými portéty vyjadřovala ten okamžik, kdy člověk zůstane sám, přemýšlí, hodnotí a hledá východisko. To bylo v roce 1977. Pak následovaly dva poslední školní roky. Byl to taky čas, ve kterém se obě staly maminkami. Albrechtová zůstala v Praze a grafika se stala jejím povoláním. Štěpánková se vrátila do Hořic a stala se profesorkou na SPŠ kamenické, kterou před lety absolvovala.

A tak začal ten kolotoč. To už si člověk nevymýšlí problémy, ale má co dělat, aby vyřešil ty, které přicházejí samy. Záleží pak skutečně na každém z nás, co si z toho utíkání životem udělá. Někdy to skutečně může být jen dohánění ujíždějící tramvaje. Ale může to být i svátek, ve který se nám promění obyčejný uspěchaný den. Stačí se jenom na chvíli zastavit a uvědomit si, co krásy je kolem nás. Že umění není zavřeno jen v galeriích, ale je v dětech a jejich otázkách, je v lidech, které míjíme na ulicích, je za oknem, z kterého vyhlížíme každý den. To všechno a ještě mnohem víc patří k tomu svátku života, který můžeme slavit, kdy si vzpomeneme. Tyhle grafiky a plastiky nám jen připomenou, že i my vzpomínáme na první boty našeho dítěte. Žasneme s jakou samozřejmou krásou jsou uspořádána zrníčka v kukuřičném klasu. I my prožíváme pohyb Braunových soch a přemýšlíme nad směsí smutku a komičnosti cirkusových klaunů. Každý máme v sobě vlastní galerii, kterou můžeme obohacovat novými přírůstky každou vteřinu. Ale to nás musí i zavazovat. Při pohledu na „Mizející město" nebo „Komíny" pohlcující svým kouřem náš svět si musíme uvědomit, že i ta nejnepatrnější věc je součástí krásy, kterou my všichni tolik potřebujeme.

Blanka Hradcová

Z dopisů...

Držím vám palce, aby váš krásný časopis vzkvétal a rozvíjel se dále, pro naše potěšení a aby v Bydžově nezanikl kulturní život To vše přeji svému milovanému Bydžovu a svým rodákům a moc se těším na další číslo časopisu.

Libuše Krulišová, roz. Funferová
Litoměřice

Redakce děkuje za milé a povzbuzující dopisy, které od vás — čtenářů dostává. Zavazují nás, ale hlavně potěší. Přejeme si, aby v každém čísle Novobydžovského zpravodaje, byly zprávy a články, které budete číst se zájmem, které vám přiblíží každodenní život našeho města. Čekáme i na vaše informace, které rádi otiskneme.

STÁLE MEZI NEJLEPŠÍMI

Jednotka PS VB Smidary při OO VB Nový Bydžov se již po několik let umísťují na předním místě v socialistické soutěži jednotek PS VB jak v rámci OO VB Nový Bydžov, tak i v okrese Hradec Králové. Jednotka obdržela několik čestných uznání. V roce 1983 jí byl udělen čestný titul „Vzorná jednotka", který obhajuje každý rok. Za výsledky v roce 1982 získala v okresní soutěži jednotek PS VB za 1. místo putovní STANDARTU rady ONV v Hradci Králové.

Jednotka má v současně době 12 členů. Svojí činností se podílí na pomoci orgánům SNB při odhalování trestné činnosti, působí preventivně při výchově našich občanů, udržování veřejného pořádku, ochranu mládeže před škodlivými vlivy a zajišťování bezpečného průběhu všech politicko-společenských akcí. Ve své působnosti také provádí namátkové kontroly na ochranu ekonomiky jak průmyslových závodů, tak i JZD Smidary a to na všech střediscích. Máme za sebou I. pololetí 1984, kdy se provádí vyhodnocení činnosti jednotek PS VB a jednotka PS VB Smidary vykazuje ve své činnosti opět dobrých výsledků. V obchůzkových službách a při jiné činnosti odsloužili její členové PS VB 2.827 hodin mimo svoje zaměstnání. Dále se členové jednotky podíleli na objasnění 2 trestných činů a 1 přečinu. Provedli v 1 případě písemné upozornění podniku na zjištěné nedostatky v ochraně socialistického majetku. V publikační a propagační činnosti jednotka provedla 6× obměnu ve vývěsní skříňce, která je přístupná veřejnosti. Jedenkráte členové zasahovali proti narušiteli veřejného pořádku a v osmi případech proti přestupcům v dopravě. Většina členů jednotky je zapojena ve veřejných funkcích jako poslanci MNV i jako aktivisté v komisích, kde plní příkladně své úkoly.

Příkladnou činností napomáhají při rozvoji naší socialistické společnosti plnit potřebné úkoly, které vykonávají mimo vlastní zaměstnání.

Z cyklu Město v noci — Foto M. Bydžovský

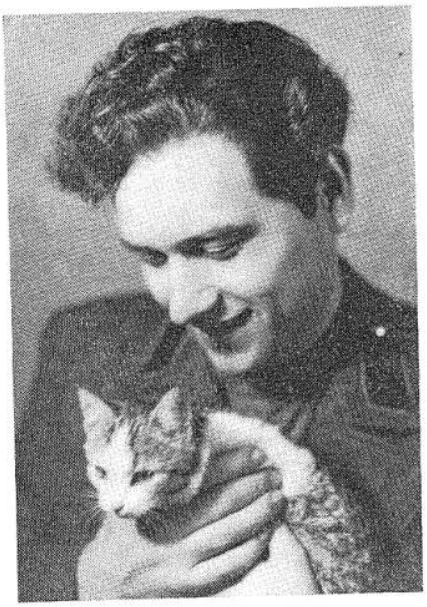
JAK ŠLI ZA MÚZAMI DO SVĚTA

SERIÁL ZDEŇKA SMUTNÉHO

V předcházejících dvou číslech jsme si pověděli o osudu jednoho zpěváka a jednoho muzikanta, kteří odešli z našeho města a dělali nebo ještě mu dělají čest. Nebylo málo také těch, kteří si zvolili za své povolání dráhu hereckou. Během doby si o nich povíme víc, právě tak jako o muzikantech a zpěvácích. Tak dnes prvního z té herecké řady — jednoho z těch, kteří si zvolili múzu Thalii za svou celoživotní družku. Z nich to dle mého mínění dotáhl nejdále bývalý člen divadelní jednoty „Jirásek", dnes přední člen Olomoucké činohry, herec známý z mnoha našich filmů i z televizní obrazovky. Toho jsme požádali o další rozhovor, i když to bylo tentokrát hodně daleko.

ROZHOVOR TŘETÍ HEREC

František Řehák

Fando, pocházíš ze staré ochotnické rodiny a od malička jsi šlapal prkna jeviště. Chtěl jsi již od mládí být hercem z povolání?

Hercem jsem chtěl být doopravdy „od mládí" ... ne od dětství! Ale doopravdy — sotva jsem se naučil chodit, už jsem stál na ochotnických prknech jako spoluherec „staré gardy" novobydžovských ochotníků — a to byli „páni herci"! — a jsem přesvědčen, že právě v těchto dětských zážitcích vzniká má touha „být hercem"! Proto už v letech válečných jsem hledal cestu k profesionálnímu divadlu a dodnes mám uschovány nabídky k angažmá k několika společnostem. To mi bylo 18 až 20 let. Ale vždy to skončilo nezdarem, protože jakékoliv jednání na „pracáku" hrozilo „angažováním do Raichu". A tak jsem se věnoval dál ochotnickému divadu ve studiu „Jiráska" a byla to náramná škola. Vždyť po válce z malého kolektivu Studia odešli mimo mě k profesionálnímu divadlu Holub, Kabelák a Langr.

Vím, že když jsme spolu hráli řadu let ve „Studiu" a v jednotě „Jirásek", měl jsi už často chuť jít k profesionálům, až se Ti to konečně podařilo. Která byla Tvoje první „štace"?

Svou prvou smlouvu jsem podepsal v květnu 1945 s revoluční radou společnosti J. Burdy v Poděbradech. Z tohoto souboru jsme přešli v září 1945 do nově založeného divadla v Mladé Boleslavi, nu — a pak už začal trochu neobvyklý cyklus u profesionálního herce, pokud se týká změn angažmá. Olomouc — Gottwaldov — Olomouc — Praha — Olomouc. Jsem tedy po třetí v olomouckém divadle a je zcela logické, že jsem se stal Olomoučanem nejen po rozumu, ale i po citu.

Jak jsi se propracovával k velkým rolím až na předního člena Divadla pracujících v Gottwaldově?

Jak k velkým rolím? Kdekoliv!?! Prací a znovu prací. Nemyslím si, že to jde jinak. K dobrému výsledku v jakékoliv činnosti jistě musí být talent, ale ten na celý život nevystačí. A rozvíjet talent se nedá ničím jiným, než neustále začínat znovu — jako od začátku — hledat, pochybovat a znovu se dát do práce. Herectví je nádherná lidská činnost, ale těžká a mnohdy i trpká — ale přece jen ... jsem šťasten, že se mi dětský sen a mladistvá touha splnily.

Kdy ses dostal poprvé do filmu, která to byla role a kdy jsi začal pracovat v televizi?

Film! — Prvé setkání s filmem bylo v Gottwaldově, kde jsem někdy v r. 1952—55 natočil epizody v naučných filmech tamějšího studia. Do svých prací to ani nepočítám, ale poznal jsem tak novou profesi. Pak jsem začal do slova SVĚTOVĚ. Mou prvou rolí hranou v celovečerním filmu byl „důstojník na lodi" světově proslulého filmu Karla Zemana „Vynález zkázy". Nástup jsem měl tedy „fantastický" a není to tak dávno, kdy jsme v televizi sledovali tento film s mými vnuky a tak tedy již třetí generace oceňuje můj „významný podíl" na světovosti filmu. No a pak přišla pauza — shodou okolností přesně 10 let — v r. 1967 jsem točil „Rozmarné léto". A jsem dodnes šťastný, neboť je to film, který zůstane režisérem Menzlem a celou hereckou partou filmem nezapomenutelným v celé historii čsl. kinematografie. Ale pst .... o tom již dost — s láskou se nechodí na veřejnost. V prosinci minulého roku jsem natočil zatím poslední svou roli ve filmu, již šestatřicátou a to ve filmu J. Krejčíka „Prodavač humoru" v milé spolupráci s J. Satínským — těším se na dokončení filmu. V televizi jsem začal ještě přímými, živými přenosy z Prahy v r. 1959, pak jen vyjímečně, až do r. 1982 jsem spolupracoval s Ostravou i Prahou a tak mám na svém kontě 21 televizní inscenaci.

Jsi nyní předním členem divadla Oldřicha Stibora v Olomouci. Jaké role v poslední době hraješ, případně, co nyní právě studuješ?

Hraji už „dědky", ale držím se středňáků, z posledních rolí např. Bláha ve „Furiantech", strýček v Horníčkově „Kovboji" — tuto roli jsem miloval právě tak jako chirurga v Daňkově hře, Čebutykina ve „Třech sestrách", Couchona ve „Svaté Janě" atd. Je toho hodně a nenařikám si.

Oslavil jsi nedávno kulaté životní jubileum, nebude tedy škodit malá statistika, tedy, Františku:

a) Kolik let jsi u profesionálního divadla

b) kolik jsi asi vytvořil divadelních rolí

Letos ukončím již 39. rok profesionální činnosti. Hrál jsem 270 divadelních rolí v 5.530 představeních. To jsou přesné údaje, vedu si svůj deník a kdybych to neviděl černé na bílém, sám bych tomu nevěřil!!!

Každý herec má touhu sehrát svou životní roli. Františku, splnila se Ti už tato touha, nebo ještě stále čekáš na svou velkou příležitost. Jestliže ano, která role by to měla být?

Životní role ... touha ... ano, určitě; jsem toho názoru, že člověk je starý od okamžiku, kdy přestane toužit — tedy TOUHU mám ... ale do toho nikomu nic není .....

Jaké máš vzpomínky na doby, kdy jsi hrával s bydžovským souborem jako ochotník, jak vzpomínáš na kamarády ve „Studiu" a co Ti tato léta ochotnické práce dala do života?

Vzpomínky ... jsou bohaté — překrásné — ale to by ti nestačil celý ročník Bydžovského zpravodaje; na kamarády vzpomínám, i na „nekamarády", vždyť to bylo naše mládí.

Už jsem řekl v úvodu, že kvalita bydžovského souboru byla nesmírně vysoká, u jednotlivců až srovnatelná s profesionální úrovní; všestranná divadelní činnost ve spolupráci s pro-

fesionály mi dala pro mou hereckou i režijní práci vlastně všechno.
Když okupanti zakázali veškerou činnost kulturní, pořádali jsme „U Mrázů" uzavřené večery s profesionálními režiséry a herci (však jsi o tom už psal dříve) a na tuto naši „konzervatoř" nelze zapomenout.

Františku, „Studio" byla parta veselá, viď? Jestlipak si vzpomeneš na nějakou kulišárnu, kterou jsme jeden druhému vyvedli?

Ty „kulišárny? budeš určitě Ty spíše pamatovat, dám Ti tedy volnost výběru. Hlavně to nesváděj jenom na mě a vzpomeň na své „podíly".

Něco už jsem připomněl v předcházejícím čísle, když jsem psal o „Studiu", bylo by toho však na celou knihu, viď?

Františku, i přes velké zatížení pracovní si čas od času najdeš chvilku a navštívíš svou maminku, případně některé své kamarády v Bydžově. Když jdeš tak okolo Jiráskova divadla, nepocítíš někdy touhu, ještě alespoň jednou si tady zahrát? Když ano, až Tě někdo pozve, přijdeš rád a zahraješ si u nás s chutí?

Na počátku jsem řekl, že jsem se stal Olomoučanem. Je to skutečnost, vždyť skoro dvě třetiny života jsem spjat s tímto městem. I ženu mám Olomoučanku. Ale to vůbec neznamená, že jsem přestal být Bydžovákem. Naopak! Kořeny jsem tam stále, proto tam tak rád jezdím za svou milovanou maminkou, sourozenci, přáteli. Kdykoliv se blížím od Chlumce či Nechanic silnicí ke svému rodišti, nějak jihnu, přestávám mluvit, vnímat spolujezdce a přede mnou se odvíjí snad stále stejný, ale stále intenzivně procitovaný film mého mládí — Venturka, alej, Metličák, cesta ke hřbitovu, fotbalové a sokolské hřiště, cesta do divadla... a domů... donoci vedené debaty, hlavně s Tondou (Langrem) a Standou (Holubem).
V Bydžově mi je vždycky dobře, vždycky se tam těším... ale upřímně... jdu-li k divadlu, pak už jen z pohledu je mi smutno - přesmutno!
V tak hrozném stavu si tato budova nezaslouží být.
A zahrát si u vás? Kdyby to bylo jen trochu možné, pak okamžitě a rád. Ale zdá se mi to skoro neuskutečnitelné a za druhé — přerušená tradice amatérského divadla v Bydžově napáchala a ještě napáchá skoro nenapravitelné škody. A trochu se bojím, že těch pamětníků starého Řeháka je tak málo, že byste „splakali nad výdělkem".
Kdybys chtěl někdy snad udělat takové křeslo pro hosta, tak snad by to byla cesta k dotvrzení všeho, co jsem tady dnes řekl. A žádals mě také o fotku, tak tady ji máš. Je to ještě „s vlasama" a je to z počátku mé profesionální činnosti. Jak vypadám dnes, to lidé ví z obrazovky a filmu. Fotka je ze hry L. Rachmanova „Neklidné stáří" a je z r. 1950.

Děkuji za rozhovor.

UMĚNÍ JE PAMĚŤ LIDSTVA
V. Solochin

Co se psalo v denním tisku o našem městě?

Články o životě a práci občanů Nového Bydžova jsme v období od června do srpna našli v Rudém právu, Tvorbě, Pochodni, Mladé frontě a Novém Hradecku.

O červnové divadelní přehlídce amatérských souborů, která se konala v Jiráskově divadle informovala Tvorba v 22. čísle v rubrice „Z naší kultury", také krajský deník Pochodeň v článcích Ochotníci z města (5. 6.) a Prvenství do Chlumce (26. 6.) psal o průběhu i vyhodnocení dalšího ročníku okresní přehlídky. V č. 28 z 10. 7. Nového Hradecka informoval o přehlídce článek Zvítězili nejlepší. Významné místo v kulturním životě Nového Bydžova zaujímají pravidelné výstavy pořádané Městským kulturním střediskem. O červnové výstavě prací dětí mateřských škol Je nám dobře na zemi psala Nové Hradecko v č. 24 12. června. Červencové výstavě grafičky Albrechtové a sochařky Štěpánkové věnovala pozornost ČTK a tak zprávy převzal rozhlas i ostatní tisk. O přípravě psala Pochodeň 27. června, pozvání pod názvem Mladá tvorba bylo opět v Pochodni dne 3. 7. a 10. 7. se objevilo v Novém Hradecku. Krajský deník Pochodeň 22. 8., č. 198 psal o další výstavě - srpnové Amatérská tvorba 1984. K 40. výročí SNP připravilo MKS společně s MOS v Brezně výstavu Průmysl a zemědělství v Novém Bydžově. O tom informovala Pochodeň v článku Pro družební město v č. 203 28. srpna.

V červnovém Rudém právu (27. 6., str. 3) vyšel článek Jak dál v práci s filmem, který obsahoval ohlasy na článek Kino je kulturní zařízení a poznatky z práce s filmem v Novém Bydžově.

Letos jsme v Novém Bydžově slavili 100 let zemědělského školství. Pochodeň 15. 6. připravila rozhovor s ředitelem školy ing. Vlastimilem Steklým nazvaný Odborníci pro praxi. O vlastních oslavách a návštěvě vedoucího tajemníka KV KSČ soudruha Tesaře v Novém Bydžově jsme se dočetli v 148. čísle Pochodně 25. 6. v článku Věrni ušlechtilému poslání.

Také populární soutěž Novobydžovský trpaslík neušla pozornosti sdělovacích prostředků. Pochodeň 5. 6. v článku Trpaslík pro Zdeňka Mertu informuje o průběhu a 9. 6. vyšla fotoreoprtáž Karla Tejkla o šestém ročníku populárního turnaje. Fotografii Z. Merty s trofejí uveřejnila Mladá fronta 6. června.

Také v rubrice Nového Hradecka „Krátce z okresu" jsme se několikráte setkali s jménem našeho města. Byly to informace o socialistické soutěži občanských výborů, o Bydžovské šestce a připravované premiéře pořadu písniček Vejvody a Poncara, o činnosti Klubu moderní hudby Setkání po padesáti letech, to byl článek o sjezdu žáků III. A třídy bývalé měšťanské školy chlapecké v Novém Bydžově, ročník 1934—35, který uveřejnilo Nové Hradecko. Mistrovství českých sklářů a výrobě lustrů je věnován článek Rozšíří výrobu svítidel v 26. čísle Nového Hradecka 26. 7. Sto let je krásný věk a tak když slavila toto jubileum bydžovská rodačka Jaroslava Červená přinesla Pochodeň reportáž nazvanou Nejkulatější jubileum v čísle 156 4. 7.

Dny slovenské kultury v okrese Hradec Králové se konaly také v Novém Bydžově. O tom psala Pochodeň v čísle 205 30. 8. v článku Dny slovenské kultury a v čísle 199 v článku „Pozdravy Horehroní".

Třicátéšesté číslo Nového Hradecka přináší celou jednu stranu věnovanou Jednotě Nový Bydžov. Článek na str. 5 se jmenuje V novobydžovské Jednotě za vysokou efektivnost prodeje. Ve stejném čísle jsou i články Jednota hlásí, Nově a lépe a další informace.

Občané Nového Bydžova sobě, tak se jmenuje článek ve 4. čísle Zpravodaje ONV v Hradci Králové. Nový oděvní dům Styl je název článku věnovaného otevření moderního domu v Novém Bydžově. Článek přináší Nové Hradecko v 37. čísle na straně 2.

(jm)

Zpravodaj informuje

Co ještě uvidíte v Jiráskově divadle!

Také pro příští rok připravuje Městské kulturní středisko v Novém Bydžově předplatné do divadla. K tradičním divadelním scénám z Hradce Králové, Pardubic a Kolína se i tentokráte zařadí herci z Horáckého divadla v Jihlavě a pražského karlínského divadla. Výhody předplatného jistě dobře znáte, když ne — podrobné informace získáte na Městském kulturním středisku.

A co uvidíte v Jiráskově divadle ještě letos? Ve čtvrtek 1. listopadu hru současného sovětského dramatika Braginského Podnájem s podmínkou v podání herců kolínského divadla, detektivku a psychologické drama ženy, která chce pomstít smrt svého muže Zub za zub uvede Východočeské divadlo z Pardubic ve středu dne 28. listopadu. Mimo předplatné jsme připravili hudební komedii dr. Miroslava Plzáka Láska pro psa. Komedii o lidském štěstí a psím milování zahrají herci Státního divadla F. X. Šaldy z Liberce ve čtvrtek 6. prosince. Nezapomeňte si zajistit vstupenky a my se těšíme na shledání s vámi v Jiráskově divadle.

ABY SE NEZAPOMNĚLO... XV. část

Podíl divadelní jednoty „Jirásek" na přestavbě divadla

Ve chvílích, kdy dostáváte do ruky třetí číslo našeho „Zpravodaje", blíží se slavnostní okamžik 60. výročí znovuotevření Jiráskova divadla po jeho velké přestavbě na novu modrení scénu. Protože veškeré úpravy, přestavby a modernizace našeho divadla byly vždy prováděny z iniciativy Divadelní jednoty „Jirásek", je jistě na místě, když bude v tě.chto vzpomínkách pamatováno i na tuto skutečnost. Vybudování a otevření nové moderní scény bylo velkým mezníkem v kulturním životě našeho města a tak je dnešní vzpomínka věnována nejvýznačnější etapě přeměny této budovy a to přestavbě hostince „Na kopečku" na moderní divadelní budovu. Letos právě dne 12. října tomu je 60 let, kdy budova divadla byla slavnostně otevřena. Co tomu předcházelo, jaký byl průběh příprav, kdo se podílel na vzniku budovy a další zajímavosti kolem toho, to si právě dnes připomeneme.

Budova hostince „Na kapečku" má docela zajímavou a pestrou historii. O proměnách této budovy velmi přehledně psal ve druhém čísle „Zpravodaje" z roku 1981 prof. Jaroslav Prokop a není třeba se k ní vracet. Povídejme si pouze o velké přestavbě na počátku dvacátých let tohoto století. A naskýtá se hned první otázka, kdo a kdy vyslovil jako první požadavek vybudovat moderní divadelní budovu v našem městě? A již prvou odpověď je nutno také uvést na správnou míru. V současných pramenech se uvádí, že to bylo v roce 1922, tento letopočet je dokonce uveden i ve slavnostním listě k otevření divadla. Ale není tomu tak, podařilo se mi opatřit přesné a konkrétní údaje. Není sporu o tom, že iniciátorem přestavby byla Divadelní jednota „Jirásek". Ale nikoliv až v roce 1922. V místním časopise OBZOR a to již v roce 1919 v č. 11 ze dne 28. 2. je oznámeno, že čistý výtěžek z maškarní merndy byl doplněn ze spolkové pokladny na 2.500,— Kčs a uložen na vkladní knížku s názvem „Základní kámen Jiráskova divadla". To je neklamným důkazem toho, že DJ „Jirásek" již v roce 1919 rozjížděla kampaň na vybudování nového divadla. V témže časopise ve II. ročníku č. 3 z 2. ledna 1920 čteme toto: Otázka stavby nového divadla. Vyvolána schůze interessantů, kterou svolal Spolek div. ochotníků „J" na den 30. 12. 1919 do zasedací síně městské radnice. Navrženo zřídit „Družstvo pro postavení Jiráskova divadla", které by sbíralo příspěvky. Zvoleno přípravné komité.

A není pochyby o tom, že hybnou pákou tohoto přípravného komité byli opět iniciativní členové Spolku divadelních ochotníků „Jirásek". A v této přípravné fázi bylo nutné prosadit zásadní věc. Obecní zastupitelstvo prosazovalo názor, provést jen nejnutnější úpravy a jinak půdorys, vnitřní uspořádání a venkovní vzhled nechat při starém. Zástupci našeho souboru prosazovali přebudování celé budovy na moderní divadelní stánek, který by sloužil pouze účelům divadelním. Snahy souboru narážely na nepochopení obecního zastupitelstva a tak byly návrhy stále oklešťovány, zjednodušovány, až přece jen byl prosazen návrh, že bude tedy provedena nejjednodušší adaptace budovy s řešením takovým, že bude proveden návrh nejméně nákladný. V tomto okleštěném návrhu tedy bylo počítáno s tím, že bude přestavěno jeviště, zvětšeno hlediště, opatřeno lóžemi a balkónem a přilehlé místnosti budou upraveny pohodlněji a praktičtěji, aby odpovídaly požadavkům na moderní provoz divadla. A tak v průběhu roku 1922 byl po dlouhých tahanicích konečně zadán návrh projektu, který financoval ze svých prostředků divadelní soubor „Jirásek". Tento návrh provedl hradecký architekt Oldřich Liska. Ten byl také autorem prováděcích projektů, které byly předloženy naší jednotou městskému zastupitelstvu s návrhem, že přestavbu bude provádět divadelní jednota za součinnosti města. Ale tento návrh nebyl na sklonku roku 1922 přijat. A tu je nutno připomenout okolnost, která vlastně tak trochu pomohla snaze a úsilí divadelní jednoty. V zimním období na rozhraní roku 1922 a 1923 při zimním provozu staré budovy se ukázaly veškeré nedostatky v provozu, které vlastně byly jen důsledkem úsporných opatření, která byla prosazena při prvé přestavbě v roce 1904, kdy budova ze soukromých rukou přešla na obec bydžovskou a kdy byla seškrtána řada položek z původního projektu, který tehdy vypracoval architekt Vejrych. A tak po celou zimu 1922—23 si všechni uživatelé budovy neustále stěžovali na špatné topení, nedostatek pomocných místností, šaten, málo prostoru pro stolová zařízení atd. A jelikož stížností se sešlo tolik, bylo znovu přikročeno k jednání. Jednota byla vyzvána k opětnému předložení plánů dle původního návrhu, rekonstrukce znovu posouzena, přistoupeno na provedení dle projektu, ovšem s tou změnou, že podnikatelem stavby bude město. Jevištní zařízení a obstarání jevištní výpravy provede na svůj náklad jednota „Jirásek". Starý sen našeho souboru měl tedy být uveden ve skutek. A tak v září 1923 se konečně započalo s přestavbou „Kopečku" na moderní divadelní budovu. Zůstal nevyřešen pouze jeden problém přestavby a to požadavek jednoty, aby byla v hledišti zřízena šikmá podlaha, čímž by byly vyřešeny hned dva problémy najednou a sice že by v hledišti bylo všude dobře vidět a potom, že by budova sloužila pouze kulturním účelům a nebyla současně tanečním sálem. Tento problém zůstal i při zahájení stavby otevřen, obecní rada zamítla požadavek jednoty a trvale na podlaze rovné. A tak stavba byla zadána známému bydžovskému staviteli Otakaru Doušovi, který měl provést veškeré vnitřní práce a později pak stavitel J. Antoš provedl práce venkovní.

A celý soubor se vrhl na budování divadla, hlavně však jeviště, které měl také vybudovat s vnitřním zařízením a jeho snahou bylo, vybavit jeviště tak, aby odpovídalo nejnovějším požadavkům divadelním a tím také snahám a ambicím bydžovského souboru, který se stále více prosazoval mezi přední soubory v celém kraji. Zatím, co se ve starém sále budoval velký moderní balkón s lóžemi a přistavovalo se foyer se sociálními zařízeními a šatnami pro diváky, rostla přístavba šaten pro herce a zkušební sál v suterénu. Ale nejvíce bylo denně živo na jevišti (lépe řečeno na budoucím jevišti). Západní stěna byla vybourána na velký otvor jevištní, tak zvané „oko" a tím vznikl jevištní otvor 8 m široký. Nástupní prostory v zákulisí byly rozšířeny téměř na 16 m a jeviště vybudováno do hloubky 10 m.

Pod jevištěm byla vybudována kotelna, která měla vyhřívat moderní teplovzdušné topení. Teprve později bylo v divadle zavedeno ústřední topení. Vybudován jevištní výtah, který byl dimenzován tak, že bylo možno spustit do propadliště i klavír.

Mimořádná péče byla soustředěna na to, aby jak jevištní zařízení tak osvětlovací technika byla co nejmodernější. Proto byla instalace osvětlení svěřena Františku Langrovi, který byl nejmodernějším závodem elektrotechnickým v Bydžově a na zařízení jeviště byl přizván správce skladišť Národního divadla v Praze Fr. Weigert. Ten instaloval tahy, provaziště a navrhl provedení opony včetně čalounických prací. Na provedení těchto čalounických prací si přivedl s sebou vrchního čalouníka rovněž z Národního divadla Jindř. Marka. Vím, že tímto konstatováním zklamu některé místní patrioty, od kterých jsem často slýchal, že opona v bydžovském divadle je z Národního divadla, ale je to tak, jak zde píši. Je možné, že některé díly byly ze starých zásob Národního divadla, kde jsme vždycky měli dost příznivců. Dokonce ve starých účetních dokladech je ještě stvrzenka na to, jak jsme pro pana Marka obstarávali spodní režné plátno na podložení opony, které on v Praze nemohl sehnat.

Pokud se týká osvětlení jeviště, bylo na tehdejší dobu nejmodernější a odpovídalo velikým scénám. Byla instalována hoření i spodní rampa se třemi barvami vzájemně na sobě nezávislými, do hlediště byly na rohové lože instalovány silné moderní

reflektory, všechna tato světla byla vedena přes reostaty, takže bylo možno docilovat jak světelných tak barevných efektů, nad jevištěm visely další barevné rampy a reflektory a toto všechno zařízení bylo ovládáno z moderního stanoviště, které bylo umístěno v pravém portálu jeviště. Pod jevištěm bylo zřízeno orchestřiště a propadlo. Prchlíkova strojírna v N. Bydžově, jejíž jeden spolumajitel byl zároveň členem souboru, provedla zařízení pro kruhový horizont a zařízení elektrického výtahu. Kruhové horizonty byly do té doby na venkovských jevištích vůbec neznámé.

Do šaten byly pořízeny moderní maskérské stolky, vybudován v suterénu zkušební sál.

Také stará budova „Kopečku" dostávala nový vzhled. Bylo rozšířeno hlediště a to tak, že se vybourala celá východní stěna, tam byl zřízen balkón, pod ním prostory k stání a na bočních stěnách zavěšeny lóže. Před budovu bylo vybudováno nové foyer s pokladnami, šatnami a sociálním zařízením. Přestavbou sálu bylo získáno 470 míst k sezení a další počet míst k stání. A poněvadž v dřívějších dobách nebylo nic neobvyklého, že stáli diváci i po stranách hlediště v přízemí, byl často sál obsazen více jak 500 diváky. A když byla hrubá stavba hotova, bylo nutno ji také vyzdobit, aby celkový vzhled odpovídal kulturnímu stánku. I této stránce byla věnována mimořádná pozornost a vymalování divadla bylo svěřeno nejlepšímu bydžovskému malíři mistru Kížkovi, který nejen vymaloval celé divadlo, ale i nádherné dekorace pro úvodní hru v tomto divadle.

Malba sálu byla provedna přesně tak, jak je vyhotovena dle toho maketa, kterou mohou diváci shlédnout ve foyeru divadla, kde je ve zdi na věčnou památku umístěna. A jak je osud někdy rozmarný. U mistra Knížka se v době, kdy maloval divadlo, učil mladý učeň Karel Dejl, který shodou okolností dělal mistra při nové malbě divadla v sedmdesátých letech, kdy jsme divadlo opět dávali do pořádku. Ve foyeru divadla naleznete po obou stranách vchodu dvě alabastrová poprsí a sice B. Smetany a Al. Jiráska. Obě tyto sochy mají také malou historii. Jednak tam stojí již plných 60 let a pamatují ty slavné chvilky otevření divadla a jejich původ dokumentuje velkou lásku tehdejších kulturních spolků k jejich městu. Tak bustu Al. Jiráska pořídil ze svých finančních prostředků divadelní soubor „Jirásek", socha je dílem učitele kamenické školy v Hořicích J. Poláka, který ji provedl podle Štursova návrhu. Poprsí B. Smetany daroval divadlu zpěváckÝ spolek Lubor-Ludiše a socha je provedena dle návrhu Španielova.

Na arkádách ve fasádě divadla bylo pak umístěno sousoší, představující operu, drama a komedii. Je dílem hradeckého sochaře Škody. Jen pro porovnání tehdejší ceny za umělecké dílo a dobu jeho pořízení uvádím dvě data z archivních záznamů. Dne 16. 8. 1924 psal předseda spolku pokladníkovi, aby uhradil složenkou do Prahy částku 1.000,— Kčs za vybraný kámen pro p. Poláka a žádá jej, aby tak učinil co nejdříve, že pan Polák již si tam kámen vyhlédnul a jestliže má být všechno hotovo do 28. září, (kdy původně mělo být divadlo otevřeno)" je nutno jednat co nejrychleji" — tak psal tehdy předseda. A mimo to, bylo uhrazeno 1.500 Kčs za reprodukční právo a pan Polák dostal rovných 2.000,— Kčs. A měl na to asi tak tři týdny čas. Jaká by byla lhůta a cena tohoto díla dnes?

Zajímavá byla i otázka finanční při přestavbě divadla. Garantem bylo sice město, ale protože v rozpočtu nebylo počítáno s tak dokonalým vybavením jeviště, jaké bylo pak skutečně provedeno, došlo k finančním potížím, které spolek řešil tím, že ze svých zdrojů financoval výstavbu jeviště až do doby, kdy vyčerpal všechny své finanční prostředky. A když byla hrubá stavba provedena a začlo se se zařízením, nebyly finanční prostředky na profinancování dokončení zařízení jeviště. A aby nebylo zapotřebí ustupovat od smělýuh plánů, zadlužil se spolek u jednoho zdejšího peněžního ústavu a jeho vedoucí funkcionáři garantovali svým majetkem za půjčené peníze. Dluh pak byl splácen z příspěvků města, okresu a hlavně z výtěžků představení. A když bylo provedeno jevištní zařízení a výstavba zákulisí, došlo k tomu nejhoršímu, došly veškeré finanční prostředky a bylo nutno ještě pořídit značnou část vybavení jeviště a zákulisí, to znamená osvětlovací tělesa, zařízení šaten, horizont, opona, sufity, rampy, kotle, materiál na kulisy a všechno ostatní vnitřní vybavení. Krásný stánek Thalie se rýsoval jako něco nebývalého, ale najednou se zjistilo, že má-li být divadlo dokončeno tak, jak si bydžovští divadelníci ve skrytu své duše přáli, je zapotřebí ještě rovných 100.000 Kčs. Co teď? A přišel nápad, pokus — jeho výsledek byl v nedohlednu — ale za pokus to snad bude stát. Jestliže si kdysi národ řekl „Národ sobě" a postavil jedno z nejkrásnějších divadel v Evropě, jak by se asi postavili Bydžováci k této otázce? A tak byl vypracován a namnožen dopis, ve kterém byl vysvětlen důvod žádosti a účel použití finančního příspěvku. A rozesláno nejen po Bydžově, ale uctivé supliky šly do celé republiky, ba jedna šla až do Ameriky. No a pak se čekalo. A že máme dnes takové jeviště, které nám závidí i mnoho profesionálních scén, o to jste se tenkrát zasloužili i vy, Bydžováci! Vaši dědečkové a tatíci to mysleli tehdy dobře — začaly chodit na konto do spořitelny korunky, padesátikoruny, podívejte i stovky, jedna, dvě někdy i tři — a teď už to je na kontě znát, jeden peněžní ústav 2.000,— Kčs, druhý také — a kdopak nám to píše z té Ameriky? Ano, náš zakládající člen a nyní legační rada čsl. velvyslanectví ve Washingtonu — Jaroslav Lípa — píše, vzpomíná a posílá . . . rovnou tisícovku. To to, panečku, začíná přibývat. A jednatel honem děkuje za další dar. Větší částka přichází až z dalekého Charbinu, Dr. Mašinda nezapomněl a přispívá na divadlo doma. A tak jednou pokladník jednoty přinese do schůze výpis a hlásí „došlo nám už 70.000 Kčs". Tak přece to naše divadlo bude krásné. Těch třicet tisíc snad už seženeme. Budeme hodně hrát, hodně šetřit a snad nám ještě někdo něco dá. A přišlo od okresu 5.000 Kčs a příslib, že po novém roce bude zase 5.000,— Kčs, tak už to snad vydržíme! A teď hurá, na to hlavní bychom zapomněli! Co na to otevření divadla budeme hrát? Má to být otevřeno 28. září, tak to abychom to oslavili velkým Dvořákovým dramatem „Král Václav", ne? Ale po zvážení celé situace v obsazení, kdy někteří přední členové byli přechodně mimo Bydžov, bylo rozhodnuto, že zahajovacím představením bude Tylův „Strakonický dudák" a že otevření divadla bude až 12. října, protože práce nebudou do 28. září hotovy. A tak se chodilo střídavě pracovat do divadla nebo se zkoušelo. Režií hry byl pověřen nejschopnější režisér Alois Janata, scénickou hudbu zvláště pro toto představení zkomponoval a pak osobně řídil Oldřich Říha, bydžovský kantor a známý muzikant. Dekorace maloval pro toto představení J. Knížek. A tak se teď na závěr našeho povídání přenesme o těch 60 let zpět a prožijme ještě jednou tu slavnou neděli dne 12. října 1924, kdy jsme otvírali naše Jiráskovo divadlo.

Začalo to už v 11 hodin dopoledne, kdy byla v divadle akademie, která měla slavnostní program a celý z místních zdrojů. Po slavnostním proslovu PhC O. Moravce předal starosta města Dr F. Formánek divadlo veřejnosti. Pak byl projev zástupce ÚMDOČ, to byla naše ochotnická organizace, potom projevy zástupců jednotlivých korporací a pak následovala umělecká část akademie. Na pořadu byly 2 Biblické písně Ant. Dvořáka, dále Smetanovo Trio Gmol a na závěr opět Smetana a sice jeho sbor „Věno", který zazpívaly spojené spolky „Lubor-Ludiše" a pěvecký odbor „Sokola".

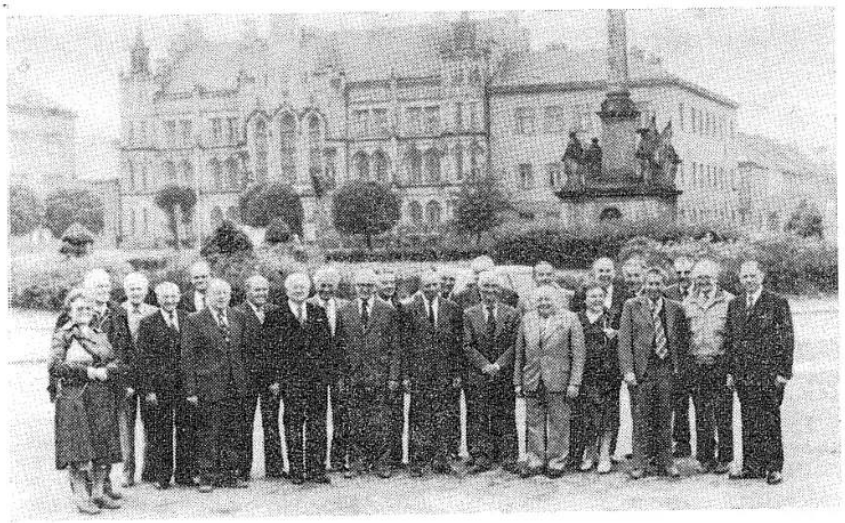
V půl jedné byl společný oběd v sále „U anděla" a ve tři hodiny už seděli všichni v divadle, aby byli přítomni zahajovacímu představení Tylova „Strakonického dudáka". A vůbec to nevadí, jestli se na vás tentokrát nedostal lístek. Pojďte s námi, všechno vám tam v hledišti o tom představení povíme. Tak už se v sále pomalu zhasíná, nastává ticho, přichází dirigent O. Říha a už se rozeznívá předehra. Otevírá se opona a začínáme prožívat osudy mladého dudáka. A nevíme kam dřív koukat. Je to představení opravdu po všech stránkách pečlivě připravené. Než se nadějeme, je tady už třetí obraz a to je podívaná pro oči. V království krále Alenora tančí krásná tanečnice, tu si spolek objednal jako hosta až z Prahy, jmenuje se Mary Caren. Jen dotančí, už tu je zase velký rej členek „Sokola", které tančí na hudbu Ant. Dvořáka a pak hned přijde pochod černoušků, k němuž hudbu složil sám O. Říha.

A poněvadž vidím, že divák, kterého jsem do hlediště přivedl, je zaujat hrou a osudy Švandy dudáka, odchá-

Pokračování na str. 10

Dokončení ze str. 9

zím potichoučku z hlediště, ještě se naposledy u vchodu otáčím, abych viděl ty stovky nedočkavých tváří, nad tím, jak dopadne osud Švandy dudáka. Představení si půjdu vychutnat až večer. A půjdu na balkón, v přízemí je totiž hůř vidět a víte proč? Protože město nepřistoupilo na návrh jednoty, aby byla zřízena šikmá podlaha a divadlo sloužilo pouze kultuře. Ale bude to stejně jednou nutné řešit. Bydžov o taneční sál nepřijde, vždyť právě pan hostinský Kňourek začíná budovat svůj sál „U beránka" a ten bude sloužit především pro tanec. — A vidíte, měli jsme pravdu! Za necelých osm let se vybudovala v divadle šikmá podlaha, samozřejmě zase z prostředků divadelní jednoty „Jirásek" a ta tam vydržela zase skoro 50 let.

VZPOMÍNKA NA ŘEDITELE ZDEŇKA MACHAČE

Začátkem června jsme se rozloučili s ředitelem základní školy ve Skřivanech, poslancem Městského národního výboru v Novém Bydžově, členem ideologické komise MěV KSČ a školské a kulturní komise MěNV Zdeňkem Machačem.

Klidná povaha, láska ke škole a dětem a pedagogické nadání určovaly jeho životní povolání — být výborným učitelem. Když ukončil měšťanskou školu začal studovat na pedagogické škole v Hradci Králové. Učit začal na národních školách v okrese Roudnice nad Labem a potom se vrátil na Novobydžovsko. Stal se ředitelem školy v Podolibech, později vyučoval ve Stračově a Vinarech. A až do konce svého života byl ředitelem základní školy ve Skřivanech. S láskou a vděčností budou na ředitele Zdeňka Machače vzpomínat jeho spolupracovníci - učitelé, ale hlavně děti, které učil.

Soudruha Zdeňka Machače jsme znali i z veřejných funkcí. Celých šest let pracoval ve funkci uvolněného tajemníka Městského národního výboru v Novém Bydžově. Jeho práci jsem poznal osobně ve školské a kulturní komisi MěNV. Vzpomínám na naše setkání a jeho dobře míněné rady při mém nástupu do funkce ředitele MěKS v Novém Bydžově.

Statečně bojoval s vážnou chorobou, která nakonec byla silnější. Od své práce odešel výborný učitel, upřímný kamarád. Odešel dobrý člověk. Čest jeho památce.

PhDr. Jiří Malina

Setkali se po padesáti letech

Nesetkávají se hory s horami, ale scházejí se lidé s lidmi. Tato stará pravda se potvrdila 9. června 1984, kdy se v hotelu Lev v Novém Bydžově setkalo po padesáti letech 21 žáků VIII. A třídy měšťanské školy chlapecké v Novém Bydžově. Školní rok 1934—35 byl závěrečným rokem jejich povinné školní docházky. Tenkrát jich ve školních lavicích sedávalo devětatčtyřicet. Čtrnáct z nich v uplynulém půlstoletí zemřelo, zbývajících 14 spolužáků se nedostavilo, zčásti pro nemoc. To všechno zaregistrovali obětaví a velmi pozorní pořadatelé.

Autorem sjezdové myšlenky byl vedoucí Knihy v. v. soudruh Ota Douša, realizátorem a svolavatelem bývalý předseda MěNV soudruh Václav Jelínek. Sehnat po tolika letech adresy spolužáků, to nebyla věru snadná záležitost. Soudruh Jelínek rozvinul v plné šíři svou příznačnou obětavost, mravenčí píli a neutuchající elán, čemuž nutno blahořečit, že se vše povedlo na sto procent.

Kolem desáté hodiny dopoledne přicházeli první „žáčkové". Rozpačité pohledy a ještě rozpačitější dohadování: „Kdopak jsi ty? Douša říkáš? Ty si děláš legraci, viď? Opravdu jsi to ty, Oto? To snad není pravda. „Jiný účastník se doptává, kdo je to ten černovlasý fešák opodál se s kýmsi objímající. K svému údivu se dovídá, že to není nikdo jiný než jejich spolužák a svolavatel Vašek Jelínek. A tak to šlo napořád. Nakonec se všichni šťastně poznali, i když s nemalými obtížemi. Většinou spíše podle příjmení než podle podoby a postavy. Samozřejmě všichni vyrostli (kromě jednoho), zmužněli a postříbřili si vlasy, pokud jim ještě nějaké zbyly.

Poznali a rádi mezi sebe uvítali své dva učitele - soudruhy Zdeňka Nedomlela a Bohumila Zámečníka. I na nich uplynulá padesátka dost zapracovala. Ovšem tenkrát za katedrou jim bylo 25 a 21 let, zatímco jejich žáčkům 13 nebo 14 let.

Když se místnost zaplnila, zahájili oba svolavatelé a pořadatelé přátelské setkání srdečným uvítáním všech přítomných. Spolužák Jelínek s patriotickým elánem seznámil účastníky se změnami, kterými prošlo staroslavné město Nový Bydžov za padesát let. Hovořil o novém uspořádání města po připojení dalších obcí, o místních závodech, sportovních zařízeních, o školství, divadle, muzeu, knihovně, pečovatelských službách, o OÚNZ.

Poté postupně dostali slovo všichni spolužáci a oba učitelé. Každý vylíčil svou životní dráhu. Z jejich vyprávění prýštilo hodně zajímavého a poučného. Mluvili o své cestě k zvolenému povolání, o své celoživotní práci, o svých osobních a rodinných osudech, o svých prožitcích. Byla by z toho hezká, zajímavá knížka. Jen třeba ty veselé exotické příběhy z Kambodže, které vyprávěl nevrátický žáček Kleňhar. On tam totiž se skřivanskou partou vařil cukr z palmy. Tu a tam zazněly i vážné a smutné vzpomínky, to zejména z doby okupace a totálního nasazení. Každý z účastníků se vracel ve vzpomínkách i do svých školních let a kladně hodnotil, co mu škola dala pro život. Samozřejmě nechyběly ani vzpomínky na jejich učitele — na oba přítomné i na ty, kteří se setkání nedožili. Jejich památku a památku čtrnácti zemřelých spolužáků uctilo shromáždění povstáním a minutou piety.

Nás učitele těšilo a dojímalo, jak hezky a zřejmě upřímně naši bývalí žáci mluvili o škole a učitelích. Učitelské povolání má totiž na rozdíl od jiných profesí tu nevýhodu, že učitel bezprostředně ve škole nepozná skutečné výsledky své pedagogické práce, svého výchovně vzdělávacího působení na žáky. Průběžné hodnocení prospěchu a chování může sice již něco napovědět, předpokládat, ale skutečné výsledky prověří teprve praxe, život každého žáka, poznání, jak se který v životě uplatnil jako

Pokračování na str. 11

Dokončení ze str. 10
člověk a pracovník, jak byl společnosti užitečný. Z vyprávění svých žáků jsme s potěšením a zadostiučiněním zjišťovali, že se všichni dobře uplatnili a přinesli svůj podíl ve prospěch naší společnosti, ať už ve výrobní nebo nevýrobní sféře, na vedoucích místech či jako řadoví vojáci práce. Všichni spolužáci považují svá školní léta za významnou etapu svého života. Proto se tolik těšili na setkání, proto přijeli. A nelitovali toho, nikdo z nich nebyl zklamán. Mnozí z nich přijeli ze vzdálených míst, tak např. Přemysl Fridrich a Jaroslav Kubeš z Prahy, Oldřich Chocenský z Machnína u Liberce, Vladislav Lelek z Vamberka, Oldřich Jeřábek z Rychnova u Jablonce n. N., Jaroslav Kment z Pardubic, Bohumil Kloz z Poličky, Jan Dufek ze Sedlčan, Jaroslav Hodík z Jablonce n. N., Miroslav Dušek z Kostelce n. L. a další. Stejně vítána byla účast i spolužáků místních a z blízkého okolí. Po milé besedě se nikomu nechtělo odcházet, neradi se loučili. Ale než se rozešli, tak si jednomyslně slíbili, že se za tři roky opět sejdou a při té příležitosti se blíže — na vlastní oči seznámí se změnami, jakými prošel jim všem drahý Nový Bydžov.

Hlavy všech účastníků setkání - spolužáků i učitelů - již kryjí šediny, ale jejich srdce jsou stále tak mladá jako před padesáti lety. Tak ať jim to všechno všem vyjde za ty tři roky také tak hezky jako letos.

Bohumil Zámečník,
zasloužilý učitel

Zdařilá výstava

Již po řadu let pořádá český zahrádkářský svaz základní organizace v Novém Bydžově výstavu květin, ovoce a zeleniny. Vysoká návštěvnost, se kterou se na této již tradiční výstavě novobydžovských zahrádkářů setkáváme, svědčí o popularitě, kterou si u široké veřejnosti získali. Nejde samozřejmě jen o přehlídku nádherných barev, tvarů a vůní. Vystavené květiny, ovocnářské a zelinářské výpěstky budily zasloužený obdiv svou kvalitou. Ukázaly, co se dá vypěstovat často i na malém kousku půdy a jakým je zahrádkářství vlastně užitečným a ušlechtilým koníčkem.

Ve spotřebě zeleniny a ovoce náš stát stále pokulhává za celosvětovým průměrem. Správnou a zdravou výživu si nelze představit bez nedostatku vitamínů v každodenním jídelníčku. Zdravotníci proto velice vítají tuto vysokou aktivitu zahrádkářů, která jistě přispěje k vyšší konzumaci ovoce a zeleniny. Děkujeme všem funkcionářům zvláště soudruhům J. Vondrákovi, B. Bradnovi a P. Váňovi za pochopení a pomoc při propagaci zdravého způsobu života, který je hlavní součástí zdravotní výchovy v rámci programu „Denně něco pro zdraví".

Již podruhé bylo na zahrádkářské výstavě oddělení léčivých rostlin. O toto oddělení byl opět nevšední zájem. Návštěvníci se zde mohli seznámit s léčivými rostlinami na obrázcích i skutečnými exemplář, s jakými se setkáváme v přírodě. Přečetli si o jejich vlastnostech, možnostech využití, kde se vyskytují a jak se mohou pěstovat. Návštěvníkům poskytl ochotně a zasvěceně informace s. Pavel Váňa, který je autorem myšlenky a svůj nápad také sám velice nápaditě aranžoval. K aranžování využil suchého materiálu většinou vlastních výpěstků, které byly oblíbeny v minulém století a dodnes se užívají v anglosasských zemích. Takovýto názorný způsob propagace považujeme za jednu z nejúčinnějších forem při rozšiřování znalostí o účincích a sběru léčivých rostlin. Vždyť o léčivé rostliny se lidstvo zajímá, jak si návštěvníci mohli přečíst v úvodu výstavy, již 600.000 let. V dnešní době nastává renezance léčivé rostliny. Naše země neoplývají pralesy ani džunglemi s bujnou vegetací a výpravy do naší přírody nejsou obvykle spojeny se smrtelným nebezpečím pro účastníky — **ale spíše naopak pro přírodu.** Přece však naše luhy a háje jsou od pradávna zdrojem nepřeberného množství léčiv. Objevy posledního desetiletí stimulovaly tisíciletý zájem člověka o přírodní léčiva. Návštěvníci se mohli seznámit s nejvýznamnějšími objevy a účinky léčivých rostlin. V době, kdy lidstvo podniká výpravy do vesmíru, budou mít léčiva z jednoduchých mořských organizmů klíčovou úlohu při udržení života.

Na výstavě promluvili odborníci, jimž se jejich práce stala koníčkem, kterému věnují hodně zájmu a volného času.

K velmi zdařilé výstavě všem organizátorům a vystavovatelům blahopřejeme a přejeme jim, aby ve své užitečné a ušlechtilé práci dosahovali stále tak vynikajících výsledků.

Alena Výprachtická

Amatérská tvorba 1984

Pravidelné přehlídky amatérské tvorby o bydžovské pouti stávají se už skoro tradicí. Po loňské první úspěšné výstavě představuje tato kolekce obrazy malířů - amatérů Václava Busty, Josefa Vacka, Karla Černého, Rudolfa Janoucha a Jana Skalického a fotografie Miroslava Bydžovského a Aloise Šmída.

Nemusím snad zdůrazňovat prospěšnost a užitečnost těchto přehlídek, nejen pro oživení kulturního léta v Novém Bydžově, ale i pro výtvarníky samotné, kteří nemalují jen pro sebe, ale chtějí se pochlubit, podělit se o své zážitky, pohledy a dojmy s ostatními.

Jakoby je nutil jakýsi výrazový pud, aby se projevili, aby předvedli viděné, myšlené a cítěné do barev a linií obrazů. Je to jedna z forem, jimiž se člověk může uvolnit, odreagovat se od vypjatých situací a všedních stereotypů. Je to prostředek k nabytí vnitřní plnosti života. Jejich díla vznikla z vnitřní potřeby, ze zájmu, přinesla radost z práce. Současně svědčí o potřebě výtvarného tvoření, jeho důležitosti pro člověka i o tom, že naše společnost začleňuje zájmovou uměleckou činnost do mnohotvárného světa kultury a výtvarného umění.

Láska k malování provázela všechny autory již od dětství. Všichni tvoří podle zákonů krásy, zobrazují skutečnost tak, že do ní od svého začátku vkládají své city a fantazijní představy a tak tvoří svá díla.

Na výstavě nás zaujaly krajiny, zátiší, kytice, z nichž vycítíme zaujetí motivem a jeho ztvárněním i to, jak autoři s tichým obdivem vzdávají hold přírodě a nechávají se unášet vůní domova.

Václav Busta se sice téměř před 80 lety narodil v Turnově, ale Nový Bydžov zná od školních let. Vyučil se zámečníkem, navštěvoval vyšší průmyslovku v Praze. Sám říká, že je mu radostí hrát si s barvami a tvořit. Jeho barevná paleta o tom podává přesvědčivý důkaz. Naopak barevně střízlivý svět je vlastní **Josefu Vackovi,** který je Bydžovákem od 7 let. Maluje od 17 let a jeho obrazy jsou výrazem niterného vztahu k přírodě.

Karel Černý je rodákem z Pardubic, ale v našem městě žije od roku 1963. Již od dětství maloval a chtěl studovat uměleckou školu. Pracoval jako slévač a tavič, dnes pracuje v kožešnictví a tak malování zůstalo jako koníček. Novobydžovským rodákem je **Rudolf Janouch.** Vystudoval gymnázium, pracoval ve Výkupním podniku a v Okresním stavebním podniku. I když je už důchodcem, pracuje jako dělník u Krajského podniku pro údržbu a ochranu památek ve vývojové dílně v Novém Bydžově. Také on maluje od studentských let a zajímal se i o jiné techniky a druhy výtvarné práce. Fantaskní obrazy **Jana Skalického** postihují rytmus života, špatnosti světa, vedou bouřlivý a vášnivý dialog s celým světem. Skalický se přesouvá z pozic autora, který konstatuje viděné, na cestu objevitele neviděného, neznámého.

Zvláštní kapitolou jsou výborné fotografie **Aloise Šmída** a Miroslava Bydžovského. Šmíd dociluje svými detaily často velmi překvapujících výsledků i na námětech na první pohled všedních či banálních, jindy v realitě odhaluje výtvarně účinné struktury. Groteskní motivy a zátiší, neopakovatelné okamžiky i výborné portréty prozrazují zkušeného fotografa.

Člen fotoklubu a fotograf Novobydžovského zpravodaje **Miroslav Bydžovský** fotografuje naše město ve dne i v noci, městskou periferii, průmyslovou krajinu, ale i stromy a přírodu.

Pro všechny se stalo malování a fotografování velikou láskou, koníčkem, kterému věnují většinu volného času. Je potěšitelné, že jsme se s výsledky jejich práce mohli seznámit i my na 2. souborné výstavě. Fakt, že autoři při své práci po zaměstnání malují a že svými pracemi oslavují život, dává při nejmenším lidský příklad hodný následování.

Aleš Doubrava

BYDŽOVSKÉ ÚSMĚVY

Z vyprávění Franty Řezníčka

Pokračování sedmé:

Růže stolistá

Léto budiž pochváleno . . .!

Překrásné červnové ráno, které již dávno probudilo ptačí svět s jeho zvonivými a flétnovými trylky, vylákalo mne na ranní vycházku za město. Věrná kolie Asta vrtěla ocasem, očmuchávala kdeco a rousala nohy v hebké rose, jež ještě místy občerstvovala uvadlá stébla trav z minulého parného dne. Když jsme se již vraceli zadní cestou kolem hřbitova a pak procházeli areálem vilkové zástavby za tratí, tu z každičké parcely usmívají se na nás pestré květy trvalek, včelky bzučí a vzduch je prosycen vůní právě kvetoucích růží. Jejich podmaniva krása vzrušuje mysl a srdce i udivuje svým majestátem královen mezi květinami.

Slunce, jež již s prvními rozbřesky jitra vyplulo ze svého přístavu za lesnatým masivem Chlumu, stálo již dosti vysoko a příbojem zlatých vln a tříště ozařovalo naši radnici. Ale protilehlá část náměstí se spořitelnou vrhala ještě ohraničené siluety stínů na rovný, šedý asfalt. Hodiny na radnici odbíjely již devátou když jsem potkal paní Doušovou. Zastavili jsme se letmo na pár slov, ale prý spěchá, pojede do Hradce navštíviti svoji příbuznou, která bude zanedlouho oslavovat sté narozeniny.

A zmíněné setkání a slova jakoby sugestivně připomněla mně vzpomínky na tuto paní Červenou, milou, společenskou a usměvavou ženu, která se svým manželem před léty bydlela u nás v Bydžově v ulici u kostela. Její významné jubileum sta let života zaslouží si jistě širší vzpomínku nás všech na rodačku - Bydžovačku, i když svůj podzim tráví již 11 let v Domově důchodců v Hradci Králové.

Rozjel jsem se za ní autobusem. V ruce opatruji kytici růží, které jsem natrhal u nás z keře, vsazeného kdysi předky a který touto dobou rozkvétal plnými, oslnivě bílými a voňavými květy. Odborná literatura označuje jej jako Rosa centifolia - Růže stolistá. Těch krásných okvětních lístků, tlačících se jeden na druhý v němé kráse, jest snad skutečně na sto — jakoby symbolicky právě tolik, kolik let je té, jíž jsou určeny.

Přivítala mě, třebaže mě nemohla hned poznat s radostí a vrozenou vlídností. Však je to již let, co jsme se neviděli! Urovná přinesené růže do vázy a říká:

„Jsou z mého Bydžova, a to je na nich, mimo jejich krásy a vůně, to nejpůvabnější.

Sedáme si na gauč v jejím pokojíku a naše ruce se poznovu spojily v radostném shledání a oživení dávných vzpomínek bydžovských rodáků, byť s věkovým rozdílem jedné generace.

Kresba J. Janoucha

Paní Jaroslava Červená narodila se u nás 4. července 1884 jako devátá z 12 sourozenců. Otec Antonín Drašner byl úředníkem u zdejšího notáře Jahody. V rodném domě, kde nyní bydlí synovec Ota Douša, prožila své dětství a mladá léta a teprve po sňatku v r. 1905 s Václavem Červeným stěhují se do Prahy. Ale po čtyřech létech hledají nový domov v Hradci Králové, kde se původně manžel vyučil u svého strýce v továrních dílnách a obchodu s hudebními nástroji. I když pak byli v Hradci téměř 20 roků, přivítala ráda návrh odstěhovati se pro údobí důchodu do Bydžova.

„Měla jsem zde ještě spoustu známých. Žily tu též mé sestry: Ant. Říhová, Hana Drašnerová, Vilhemina Pospíšilová, Josefa Doušová, synovec notář JUDr. Drašner, jezdil sem i bratr z Prahy, vrchní policejní rada Drašner a tak jsme v domě stavitele Byšky u kostela žili spokojeně a šťastně, dávno a dávno usmířeni s tím, že naše manželství bylo bezdětné".

V roce 1944 umírá její manžel a paní Červená stěhuje se do rodného domku, kde ji stejně jako tenkráte, láká zahrada a práce na ní.

„Kde jsou ty časy, kdy jsem vydržela pracovat od rána do večera! I když zahrádkaření bylo stále mým koníčkem, přesto šedesátka a hlavně následná léta hlásila si již o odpočinek. V roce 1973", pokračuje paní Červená ve vyprávění, „nalézám nový domov zde v Domově důchodců v Novém Hradci a jsem zde spokojená. Mám velkou radost z každé návštěvy, ať to jsou Doušovi, MUDr. Hátle s rodinou, zástupci bydžovského Národního výboru a jiní přátelé a známí. Velmi mně vždy zpestří ten stereotyp dnů stáří a osvěží duši".

S další otázkou připadal jsem si jako konkurent vědeckých pracovníků, zabývajících se studiem dlouhověkosti a problémy stárnutí a stáří vůbec. Učeně se jim říká gerontologové.

„Čemu, podle Vás, vděčíte za dožití se tak vysokého věku?"

„Víte, řekla bych, že to byl můj věčný pohyb a práce. V domácnosti a hlavně na zahradě. Milovala a miluji stále květiny, jejich různorodost, něžnost a krásu — skoro bych řekla, že si s nimi mohu porozprávět. A pak jsem strašně ráda jedla zeleninu a ovoce. Převládala v mém jídelníčku celý život. Když jsem byla jako holka, to byl povětšině jen chleba, rýžová a jiné kaše, bramboračka. Maso mívali jsme jen v neděli. Nikdy jsem nekouřila, ani nepila alkohol".

Paní Červená promítá dalším vyprávěním svůj život na plátno ubíhajícího červnového dne, kdy již krajka stínů listnáčů z tamní zahrady mává podvečerním pozdravem do pokojíku. Vzpomíná hezkých chvil pozdního stáří v Bydžově ve společnosti mé matky Leopoldy Řezníčkové, paní Příborské od biografu, paní Váchové pod Kopečkem, paní Veselé i paní Slávinky Hirschové a jiných. Chodily společně na obědy k „Loudovům" a zašly vždy do cukrárny při svátku, neb narozeninách některé z nich. Byly to velmi hezké společné chvíle.

„Mých 100 let vyžádalo si již svoji zákonitou daň. Na jedno oko nevidím, špatně slyším a chodím o 2 holích. Ale celkem to ještě při té bídě stáří ujde. Nedávno jsem upadla se schodů a vidíte jak jsem v obličeji potlučená; samé modré podlitiny".

Po celou dobu vyprávění připadal jsem si jak v aule Karolina. Překvapila mne, (ale jistojistě překvapila by každého druhého), výborná paměť jubilantky, slovní projev a gramatická správnost. Větná návaznost bez náznaků výpadků přímo udivuje.

„Jak ráda bych něco z té mé paměti předala očím, které více potřebuji".

Dovídám se dále, že paní Červená velmi ráda vařila.

„Nelákaly mne již recepty z kuchařky Rettigové, ale nové úpravy jídel, kde mohla zapůsobit i moje fantazie. A ta radost, když chutnalo! To jednou přijel do Hradce bratr manžela JUDr. Jiří Červený, známý zakladatel, autor pořadů a účinkující slavné pražské „Červené sedmy". Že prý jde vyjednat se starostou Ulrychem možnost vystoupení v Hradci. Když se vrátil se souhlasem, pozvala jsem všechny členy, až přijedou, k nám na oběd. Přijela nejen „Sedma", ale ještě řada účinkujících. Byl mezi nimi i spisovatel Ignát Herrmann, známý hlavně svým „Otcem Kondelíkem" a „U snědeného krámu" a dalšími lite-

Pokračování na str. 13

Dokončení ze str. 12

rárními díly. Měl s sebou i syna Vláďu. — Jako předkrm podávala jsem maso s křenem, pak pečené telecí ledvinky a hrudí s opékanými bramborkami a jako moučník byly nadívané knedlíky s pomeranči. Pan spisovatel, když se nosilo na stůl, se omlouval, že již obědval, že se necítí dobře a že nic jíst nebude. Zato syn Vláďa si dal od všeho hezké porce a tatínek jen koukal, jak si všichni pochutnávají a jak se mísy prázdní. Teprve později jsem se dozvěděla, že pan spisovatel odmítl jídlo proto, že nic takového nikdy nejedl, ani o podobném jídle ještě tehdy neslyšel. Po chvíli však neodolal, nabral si kousek z talíře syna, opatrně ochutnával a když to bylo již potřetí, Vláďa talíř odtáhl a povídá: „Nech toho už, tati, a běž si říci o celý talíř". — Prý né, né. Až když ho přítomná herečka z Národního divadla vzala pod paždí a orodujíc, přivedla pana spisovatele ke mně do kuchyně, odnáší si porci jaksepatří. Snědl vše s obrovskou chutí, došel si ještě pro nášup a vyloudil na mně recept, jak jsem to připravovala".

Paní Červená se při vyprávění usmívá. Prožívá ve vzpomínkách ty šťastné chvíle a lidské radosti svého mládí a vypravuje ještě dále:

„Manžel byl velmi společenský a veselý člověk. Zapojil se do kulturního života Hradce, rád fotografoval, ale největším koníčkem mu bylo kouzelničení-čarování. Byl zručný a měl spoustu vlastních, dosud neznámých triků, kterými udivoval na občasných vystoupeních. Napsal o tomto oboru několik knížek. Pamatuji se, jak vyprávěl, že někde byl při produkci rušen všetečným dívákem, který ze svého sedadla vykřikoval (se zřejmým záměrem se před spoluobčany ukázat), že to zná, že manžel má kapesníček v rukávu, nebo, že skříňka má dvojité dno a pod. Václav byl z toho již tak trochu znervózněn a nevěděl, jak výtržníka umlčet. Pak dostal nápad! Polichotil mu před obecenstvem, že má dobrý postřeh a vyzval ho na jeviště. Z karetní hry vybral všechny 4 krále a pojmenoval je po některých současných panovnících. Např. červený král je perský šach, zelený je habešský Něguš, žaludský japonský mikado a kulový král představuje tureckého sultána. Nechal si od pozvaného zavázati oči a vsunouti libovolně všechny čtyři krále zpět do svazku karetní hry.

„Vše, prosím, řádně promíchejte a vsuňte do pravé kapsy mého fraku a sejměte mně pásku s očí. Nyní si, vážený příteli, zvolte, **kterého z těch čtyř králů chcete vidět prvého**".

Chvilka přemýšlení a pak vyhrkl:

„Tak třeba toho Něguše!"

„V tom případě Vám doporučuji, abyste sedl na vlak, v Praze si koupil letenku a letěl se na něj do Habeše podívat!"

Sál burácel smíchem a rušitel seděl pak schoulen na sedadle a mlčel až do konce zdařilého představení.

Loučím se již v podvečer s naší milou jubilantkou. Poslední upřímný stisk ruky, poslední rozlučující pohled a její slova:

„Pozdravujte, Františku, můj milovaný Bydžov, ve kterém stále ve vzpomínkách žiji. Pozdravujte ode mne všechny lidi v něm a ať jsou na sebe hodní. A dětem, tomu bezstarostnému mládí, že přeji, aby se radovaly a mohly volně pobíhat po našich parcích a lukách a ať nepoznají nikdy hrůz války. POZDRAVUJTE..... Pozdravujte.... pozdravujte....!

— ○ —

A my, Bydžováci, děkujeme Vám, milá paní Červená, těmito vzpomínkovými řádky za Vaše pozdravy a připojujeme se k dlouhé řadě ostatních gratulantů s přáním hodně zdraví a pohody do Vaší další stovky. Věřte, že nebýt přesných záznamů v matrice, nikdo, kdo Vás uviděl a uslyšel by nikdy neuvěřil, že Váš krásný věk rozkvetl letos stým kvítkem růže Vašeho života.

Zpravodaj chválí

[1] Občanské výbory č. 1 a č. 11

Ještě hodně práce bude potřeba, aby naše město bylo příjemným domovem všech obyvatel Nového Bydžova. O to víc je třeba ocenit práci občanů, kteří věnují volný čas na zvelebení města. Děkujeme občanským výborům č. 1 a č. 11 a jejím předsedům Karlu Trojnovi a Karlu Šprincovi za pořádný kus práce, který odvedli při úpravách chodníků v ulici Čs. armády!

[2] BYDŽOVSKOU ŠESTKU

Pravidelně čteme Váš Novobydžovský zpravodaj, kde podrobně seznamujete veřejnost s veškerým děním ve Vašem městě v Novém Bydžově. Je to zajímavý časopis a rádi pročítáme Bydžovské úsměvy. Zpravodaj dobře informuje o pracovitosti občanů při zlepšování životního prostředí, o práci Občanských výborů, která je velmi důležitá pro život města. V akcích „Z" již občané odpracovali mnoho brigádnických hodin a je to konkrétně vidět, jak město vzkvétá k lepšímu. Za tuto aktivní činnost patří všem poctivým Bydžovákům upřímné poděkování.

V nedávné době dne 11. 8. 1984 jsme osobně poznali, že město Nový Bydžov vzkvétá i po stránce kulturního vyžití ve sféře hudby. V městském divadle vesele vyhrávala Novobydžovská šestka pěkné skladby Jaromíra Vejvody a Josefa Poncara. Repertoár sestavený z krásných polek se nám velmi líbil. Provedení skladeb mělo patřičný rytmus a dobré ladění pod vedením uměleckého vedoucího S. Novotného.

Konferenciérem pořadu byl Z. Smutný. Jeho prostřednictvím jsme se dověděli mnoho zajímavého nejen o skladatelích, ale i o vzniku polky jako tance a jiné zajímavosti. Dovedl velmi dobře sladit slovo s hudbou a přispěl svým dílem k hezkému kulturnímu zážitku.

Děkujem všem, kteří se zasloužili o pěkný kulturní večer s hudbou. Stejně dobře uspěla Bydžovská šestka při podobném setkání na počest národního umělce Karla V a c k a.

Přejeme Vám úspěchy v další Vaší plodné práci.

Josef a Vlasta Černých
z Hradce Králové

Z vystoupení v Jiráskově divadle — Foto M. Bydžovský

Po kom jsou pojmenovány ulice našeho města? 7. část

ULICE FRANTIŠKA PALACKÉHO spojuje Husovu ulici a ulici B. Smetany, sídlí zde jedna z našich mateřských školek

FRANTIŠEK PALACKÝ (1798–1876)

Pocházel ze staré evangelické rodiny. Narodil se v Hodslavicích dne 14. června 1798. Vystudoval evangelické gymnázium v Trenčíně a roku 1819 absolvoval tříletý teologicko-filosofický kurs v Bratislavě. Potom působil jako vychovatel v zemanských rodinách. Roku 1823 odešel do Prahy a stal se žákem Dobrovského a začal se věnovat historiografii. Nejprve jako archivář hraběte Šternberka, později jako zemský historiograf, kterým byl jmenován roku 1838. Hlavní pozornost věnoval muzejnictví. Začal vydávat Časopis Společnosti vlasteneckého museum v Čechách, který pod názvem Časopis Národního musea vychází dodnes.

Téměř čtyřicet let pracoval Palacký na poli kulturním a veřejném. Byl členem Národního výboru, předsedou Slovanského sjezdu, sekretářem Učené společnosti, tajemníkem muzea. Literární činnost zahájil překladem několika zpěvů z Ossiana, ale nejvlastnějším zájmem se Palackému stala historie. Jeho životním dílem jsou Dějiny národu českého v Čechách a na Moravě.

Při svých cestách za hledáním historických materiálů navštívil Palacký i východní Čechy. V roce 1832 to bylo poprvé když projížděl Hradcem Králové při návratu z Moravy do Prahy. Do Hradce Králové se Palacký podíval ještě v roce 1862. V krajském muzeu je uložen dopis ze 3. 9. 1862, ve kterém Palacký sděluje J. Červenému, že přijede, aby si prohlédl městský archív. Palacký přijel 5. září 1862. O průběhu jeho návštěvy se dočtem v obecní listině: „Dr. F. Palacký c. k. řišský rada, miláček a pýcha národa českého, kterému město naše udělilo čestné měšťanské právo, navštíví dnešního dne odpoledne Hradec Králové. By sme slovutného spoluměšťana našeho srdečně přivítali, podá mu dnešního večera zdejší spolek zpěvácký zastaveníčko..."

František Palacký zemřel 26. května 1876.

ULICE K. V. RAISE spojuje ulici Na svépomoci s ulicí bratří Mádlů

Karel Václav RAIS (1859–1926)

Před bělohradskou školou mají na žulovém podstavci portrét Karla Václava Raise od profesora Kafky. Rais se dívá dlouhým pohledem ke své zamilované hoře, ke Zvičině. Bělohradští jsou hrdí na svého spisovatele, který se zde v malé chaloupce na hořejším konci náměstí 4. ledna 1859 narodil.

Chaloupka byla malým domkem se dřevěným podloubím a krámkem na výčep lihovin. Raisův otec byl rolník a domácí tkadlec. Tady, mezi chudými lidmi, domkáři, chalupníčky a výminkáři vyrůstal Karel Václav společně s bratry Antonínem a Jindřichem.

Vystudoval učitelský ústav v Jičíně a potom působil v Trhové Kamenici a v Hlinsku na Českomoravské vysočině. Na konci století se stal ředitelem měšťanské školy v Praze na Vinohradech.

Spisovatel Karel Václav Rais jezdíval na léto pravidelně do svého rodiště s celou rodinou. Bydlel na poště u poštmistra Malého. Zde bydleli v letních měsících i jiní významní bělohradští hosté: Eliška Krásnohorská, spisovatel Wenig, Ignát Herrmann, Jaroslav Vrchlický. Tady trávil své nejkrásnější chvilky letního pobytu pan učitel Rais, jak krásně mu tu lidé říkali. Jeho procházky do polí byly nejkrásnějším vyznáním lásky k lidu a k jeho práci. Poslední rok prázdnin, jakoby tušil, že je v Bělohradě naposledy, stál dlouho v zahrádce u pošty a díval se daleko, nehnutě a zamyšlen. O rok později už do Bělohradu nepřijel. Omluvil se dopisem, že tentokráte nepřijede. Večer ve čtvrtek 8. července 1926 zemřel.

„Do lednové fukeře se Rais narodil, ale miloval slunce, kterým se zalévá Bělohradsko až do doby, kdy stráně zfialový vřesem a kolem polních cest se navěsí rudé korále jeřábů" napsal krásně o spisovateli Raisovi profesor Bohuslav Brejník, když vzpomínal výročí jeho narození.

SUKOVA ULICE ústí do ulice V aleji ze Zahradní ulice

Josef SUK (1874–1935)

Narodil se v Křečovicích u Neveklova 4. ledna 1874 v rodině českého kantora. Do školy chodil ve svém rodišti a otec ho učil hře na housle a klavír. Roku 1885 odešel na pražskou konservatoř, kterou dokončil v roce 1892.

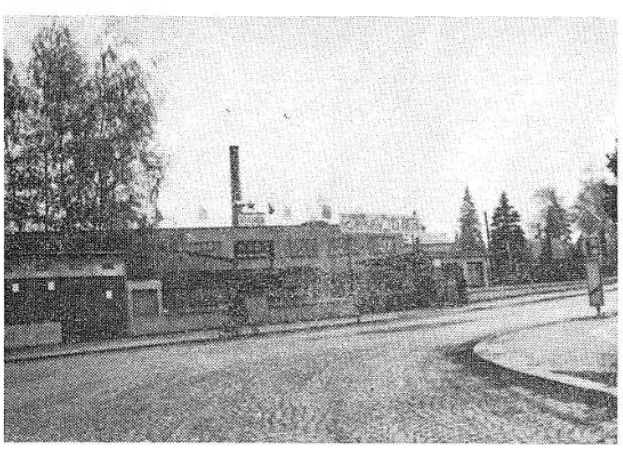
První skladatelské pokusy uskutečnil už v dětství, ale soustavněji se skladbě věnoval od 3. ročníku konservatoře. Tady vznikly jeho práce Křečovická mše, Smuteční pochod a světově známá Píseň lásky. Konservatoř absolvoval Dramatickou overturou op. 4.

Roku 1898 se oženil s dcerou Antonína Dvořáka. Tato událost se odrazila v hudbě k Zeyerově Legendě Pod jabloní op. 20 a v klavírních cyklech Jaro a Letní dojmy. Stále se prohlubující vztah k lidové tvořivosti vedl Josefa Suka k sborovým skladbám, téměř výhradně na lidové texty. Připomeňme si Deset zpěvů pro ženský operní sbor nebo Čtyři zpěvy pro sbor mužský.

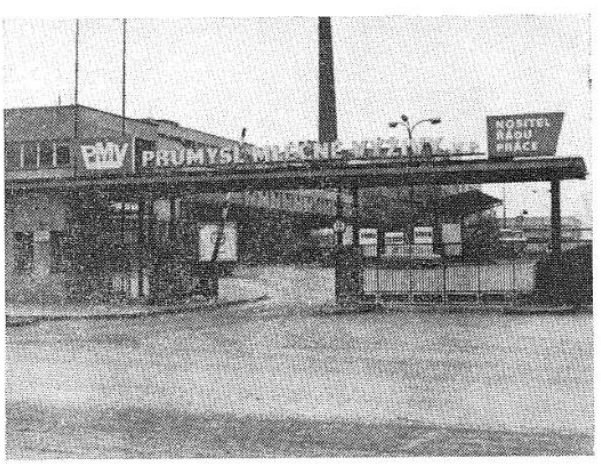
Smrt Dvořákova v roce 1904 a milované Otilky roku 1905 obrátily Suka ke konečným problémům života a smrti. Skládá mohutnou tetralogii orchestrálních děl — symfonii Asrael, hudební báseň Pohádka léta, symfonickou báseň Zrání a skladbu Epilog.

Josef Suk byl nejen vynikající skladatel a komorní hráč, ale také veliký houslový virtuos a výborný pianista. Zemřel v Benešově 29. května 1935.

PhDr. Jiří Malina

Závod TIBA Nový Bydžov

PMV Nový Bydžov

Naši matriky

NAROZENÍ

od 4. 6. 1984 do 30. 8. 1984

4. 6. **Bohumil Vávra,**
Nový Bydžov, Klempířská 1476
8. 6. **Michal Krejčí,**
Nový Bydžov, Brigádníků 221
12. 6. **Aleš Raud,**
Nový Bydžov, Lidická 786
13. 6. **Marie Berková,**
Nový Bydžov, U plovárny 1415
15. 6. **Milan Šimon,**
Nový Bydžov, Turkova 1293
25. 6. **Filip Vymlátil,**
Nový Bydžov, Deylova 2103
2. 7. **Lukáš Hála,**
N. Bydžov, Lužec n. C. 32
4. 7. **Markéta Říhová,**
Nový Bydžov, U plovárny 1416
6. 7. **Tomáš Knížek,**
Nový Bydžov - Zábědov 91
6. 7. **Lenka Matějovská,**
Nový Bydžov - Starý Bydžov 186
9. 7. **Renata Munzarová,**
Nový Bydžov - Sloupno 138
19. 7. **Pavlína Havelková,**
Nový Bydžov - Starý Bydžov 66
20. 7. **Ondřej Krátký,**
Nový Bydžov, J. Fučíka 903
20. 7. **Pavel Rašín,**
Nový Bydžov - Zábědov 26
24. 7. **Jan Kolář,**
Nový Bydžov, Zahradní 373
24. 7. **Jana Růtová,**
Nový Bydžov - Vysočany 38
25. 7. **Veronika Janouchová,**
Nový Bydžov - Lužec n. C. 193
27. 7. **Roman Mikas,**
Nový Bydžov - Lužec n. C. 44
26. 7. **Milan Vilt,**
N. Bydžov - Stará Skřeněř 49
28. 7. **Zuzana Jirásková,**
Nový Bydžov - J. Fučíka 903
28. 7. **Jan Jurečka,**
Nový Bydžov, U plovárny 1416
31. 7. **Zuzana Hlaváčková,**
Nový Bydžov, Havlíčkova 56
4. 8. **Iva Vlasáková,**
Nový Bydžov - Lužec n. C. 63
11. 8. **Žaneta Kvapilová,**
N. Bydžov, Jungmannova 1730
14. 8. **Petr Hanus,**
Nový Bydžov, Tyršova 806
17. 8. **Andrea Stýblová,**
N. Bydžov, Na Švarcavě 1260
18. 8. **Jan Mydloch,**
N. Bydžov, Jungmannova 1260
20. 8. **Martin Lucký,**
Nový Bydžov, J. Fučíka 910
26. 8. **Luděk Smadiš,**
Nový Bydžov - Chudonice 99
27. 8. **Radek Tomiška,**
Nový Bydžov, Sukova 643
28. 8. **Kateřina Kovalská,**
Nový Bydžov. Luční 886
30. 8. **Luděk Milan,**
Nový Bydžov, Purkyňova 1529

SŇATKY

od 9. 6. 1984 do 31. 8. 1984

9. 6. **Stanislav Stříbrný,**
N. Bydžov, Jungmannova 1743
Běla Vlčková,
Náchod, Leningradská 1552
15. 6. **Petr Hlaváček,**
N. Bydžov, Brigádníků 836
Miroslava Midlochová,
Chlumec n. C., Na lukách 169
16. 6. **Miroslav Kubín,**
Nový Bydžov, Klicperova 713
Ivana Vrzalová,
Skřivany, Tovární 87
23. 6. **Ludvík Emanovský,**
Nový Bydžov, Riegrova 1584
Jana Myšková,
Nový Bydžov - Lužec n. C. 64
23. 6. **Jaroslav Hanuš,**
Nový Bydžov, Dukelská 1135
Veronika Hedvičková,
Chlumec n. C. - Zámostecká 26/II.
23. 6. **Jindřich Navrátil,**
Louny - Černice 410
Šárka Hrubá,
Nový Bydžov - Zábědov 85
23. 6. **Karel Štefan,**
Nový Bydžov - Sloupno 84
Alena Hladíková,
Nový Bydžov - Vysočany 50
28. 6. **Jan Síkora,**
Plzeň, Koterovská 23
Jana Čermáková,
Nový Bydžov, J. Fučíka 769
30. 6. **Josef Smutný,**
Nový Bydžov, Dukelská 983
Hana Souchová,
Dubí 3 - Teplice,
Komenského 256
7. 7. **Libor Žák,**
Nový Bydžov, B. Němcové 534
Milena Černá,
Nový Bydžov, Zahradní 430
7. 7. **Zdeněk Novotný,**
Nový Bydžov - Zábědov 3
Anežka Tuhá,
Nový Bydžov - Chudonice,
A. V. Friče 129
7. 7. **Miloš Pecháček,**
Nový Bydžov, Merendní 1862
Ivana Paurová,
Č. Budějovice, Lidická 66/443
14. 7. **Jaroslav Maťátko,**
Nový Bydžov - Sloupno 77
Marie Šulcová,
Chomutice - Lískovice 3
14. 7. **Jiří Saidl,**
Nový Bydžov, Žižkova 672
Jiřina Kadlečková,
N. Bydžov, Havlíčkova 56
14. 7. **Miloslav Filounek,**
Hlušice 158
Iva Musilová,
N. Bydžov - Stará Skřeněř 21
14. 7. **Vilém Černý,**
Nový Bydžov, Nerudova 1755
Jitka Lhotáková,
Vrchlabí, Sovětská 941
14. 7. **Pavel Šádek,**
Nový Bydžov, J. Fučíka 910
Romana Pourová,
Nechanice, Na Tvrzi 40
14. 7. **Marián Barna,**
Humenné, Mierová 1909/56
Dana Burešová,
Nový Bydžov - Sloupno 162
21. 7. **Vladimír Kukaň,**
Běrunice 146
Marie Šebková,
Nový Bydžov - Lužec n. C. 62
21. 7. **Štefan Vöröš,**
Nový Bydžov, J. Fučíka 903
Jana Pilařová,
Lovčice 16
4. 8. **Vojtěch Sedlák,**
Mor. Třebová, K. Čapka 37
Olga Košťáková,
Nový Bydžov, Dr. Vojtěcha 424
11. 8. **Ryszard Wisniewski,**
Nový Bydžov, Zahradní 374
Magdalena Marková,
Nový Bydžov, Zahradní 374
11. 8. **Petr Schovánek,**
Nový Bydžov - Skochovice 131
Jitka Hloucalová,
Hlušice 8
25. 8. **Radim Vajchr,**
Praha 6, Jinočanská 275
Stanislava Keltnerová,
N. Bydžov, Sportovní 365
25. 8. **Luboš Rybář,**
Nový Bydžov, Smetanova 1189
Věra Rýdlová,
Karlovy Vary, Krymská 7
25. 8. **Roman Pilař,**
Nový Bydžov, U mlýna 1432
Jana Hotmarová,
N. Bydžov, Rudé armády 1564
31. 8. **Ondrej Čenka,**
Nový Bydžov, Husova 1228
Božena Pačajová,
Batizovce 345

ZLATÁ SVATBA

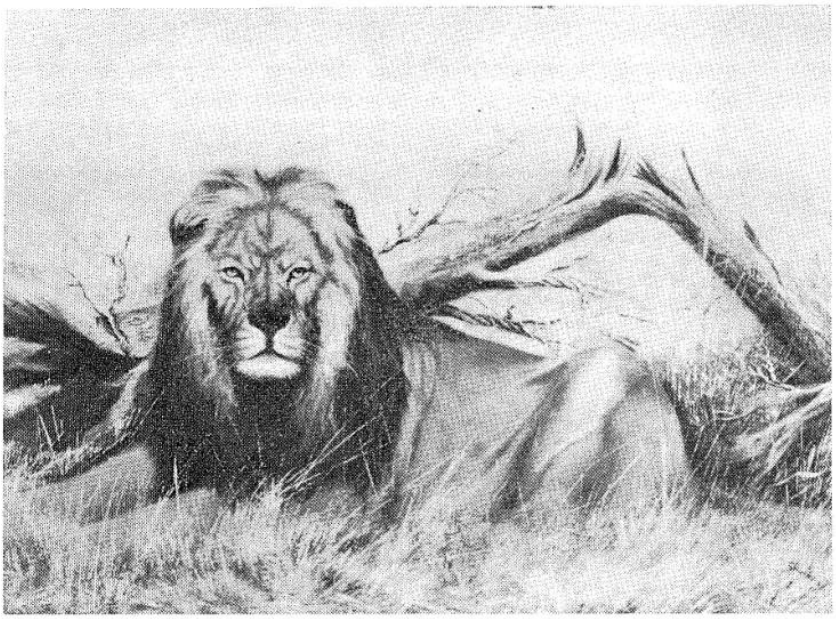
30. 6. **Jan a Milada Doležalovi,**
Nový Bydžov - Chudonice,
Kollárova 118
1. 7. **František a Marta Černý,**
Nový Bydžov - Chudonice 54
28. 8. **Oldřich a Růžena Bártovi,**
N. Bydžov, U památníku 1148

ÚMRTÍ

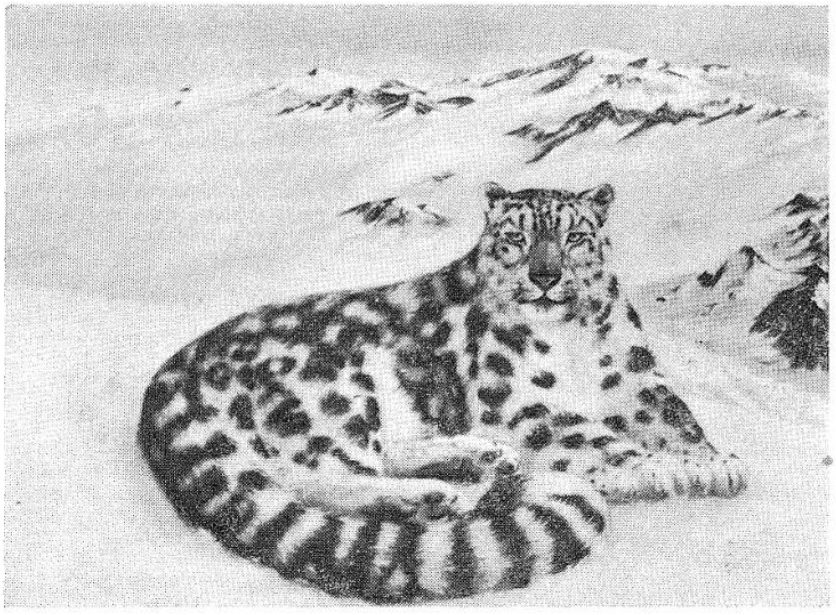
od 2. 6. 1984 do 29. 8. 1984

2. 6.	**Zdeněk Machač**	48 let
13. 6.	**Františka Prouzová**	80 let
14. 6.	**Anna Kalinová**	68 let
16. 6.	**Hana Novotná**	25 let
16. 6.	**Josef Hloucal**	71 let
17. 6.	**Františka Ortová**	91 let
20. 6.	**Kamila Mašková**	77 let
22. 6.	**František Volejník**	59 let
5. 7.	**Egon Beneš**	58 let
6. 7.	**Václav Hep**	70 let
8. 7.	**Anna Šenková**	89 let
16. 7.	**Milada Tučková**	74 let
18. 7.	**Ladislav Žďárský**	70 let
23. 7.	**Václav Klapka**	80 let
27. 7.	**Marie Šebková**	67 let
31. 7.	**Marie Košátková**	90 let
31. 7.	**Marie Tejchmanová**	83 let
1. 8.	**Jaroslav Khorel**	59 let
2. 8.	**Karel Blažek**	83 let
4. 8.	**Josef Bárta**	78 let
10. 8.	**Karel Kvapil**	77 let
12. 8.	**František Kubišta**	67 let
13. 8.	**Oldřich Obr**	73 let
20. 8.	**Růžena Svěcená**	71 let
23. 8.	**Božena Česáková**	81 let
24. 8.	**Václav Kulich**	79 let
24. 8.	**Marie Lindušková**	82 let
27. 8.	**Marie Janečková**	75 let
28. 8.	**Jiří Novotný**	58 let
29. 8.	**Josef Fišera**	57 let

Připravila matrikářka MěNV

OBRAZY MALÍŘE JANA SKOŘEPY

budou vystaveny v listopadu v MěstKS Nový Bydžov

Dobrý nápad recepčního

Přiblížit historické památky našeho města účastníkům kursů juda, které pravidelně pořádá CKM v Novém Bydžově o prázdninách, to je dobrý nápad recepčního J. Hlouška. Připravil pro soutěžící celkem 21 otázek, na které soutěžící družstva úspěšně odpověděla s pomocí novobydžovských občanů. A tak účastníci kursů z celé naší vlasti poznali nejen naše město, ale současně měli příjemně vyplněný čas odpočinku. „Budeme se rádi vracet do vašeho milého města" byla slova na rozloučenou s hezkým pobytem v Novém Bydžově zpestřeným dobrým nápadem recepčního hotelu Lev.

Venku bylo vyprodáno!

Do posledního místečka zaplněný velký sál Spojeného závodního klubu ROH v Náchodě přivítal ve středu dne 19. září naši komorní dechovou hudbu „Bydžovská šestka", která zde uvedla pořad písniček J. Vejvody a J. Poncara. Pořad byl všemi přítomnými bývalými zaměstnanci n. p. Tepna velmi vřele přijat a uvažuje se již se zájezdem pásma o Karlu Vackovi.

Zpravodaj informuje

CO VYDÁVAJÍ V BREZNĚ?

Také naše družební město Brezno má svůj zpravodaj. Vychází již šest let a vydavatelem je Mestské osvetové stredisko v Brezně. „Kultúrno-spoločenský spravodaj mesta Brezna" rediguje redakční rada vedená Arpádem Kachničem, ředitelem osvětového střediska. Vychází měsíčně nákladem 400 kusů, rozmnožený rotaprintem. Obě střediska — MsOS Brezno a MěKS v Novém Bydžově — si vyměňují své zpravodaje.

MŮŽETE SI PŘEDPLATIT

Všem zájemcům o předplatné na náš Novobydžovský zpravodaj připomínáme, že jednotlivé výtisky zasíláme předplatitelům, kteří bydlí mimo Nový Bydžov po předchozím zaplacení ročního předplatného 24 Kčs. Další zájemci o předplatné se mohou přihlásit na adrese: Městské kulturní středisko, Revoluční ul. 774, Nový Bydžov, PSČ 504 01.

CVIČÍME NA SPARTAKIÁDU

V naší TJ byl zahájen nácvik následujících skladeb:

rodiče a děti
Po — Čt 16.30 — 17.30 hodin
nejmladší žactvo
Po — Čt 16.00 — 17.00 hodin
mladší žákyně
Po — Čt 17.00 — 18.00 hodin
dorostenky a ženy
Po — Čt 20.00 — 21.00 hodin
ženy
Po — Čt 20.00 — 21.00 hodin
muži
Út — Pá 20.00 — 21.30 hodin

Kromě toho pokračuje pravidelné cvičení:

žáci
Út — Pá 17.00 — 18.00 hodin
starší žákyně
Po — Čt 18.00 — 19.00 hodin
džezgymnastika
Po — Čt 19.00 — 20.00 hodin

Přijďte i vy cvičit!

NOVOBYDŽOVSKÝ ZPRAVODAJ
Vydává Městské kulturní středisko v Novém Bydžově, nepravidelně. Řídí redakční rada. Odpovědný redaktor PhDr. Jiří Malina. Povoleno OK ONV v Hradci Králové pod čj. 218/72. Tisknou Východočeské tiskárny n. p. v Novém Bydžově. Náklad 1.600 výtisků.